

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

— Kızım, boğulurken dikkat et, züğürt oğ-
lanın biri kurtarmasın!

Tasarruf sahipleri Türkiye İş Bankasını neden tercih ediyor (4)

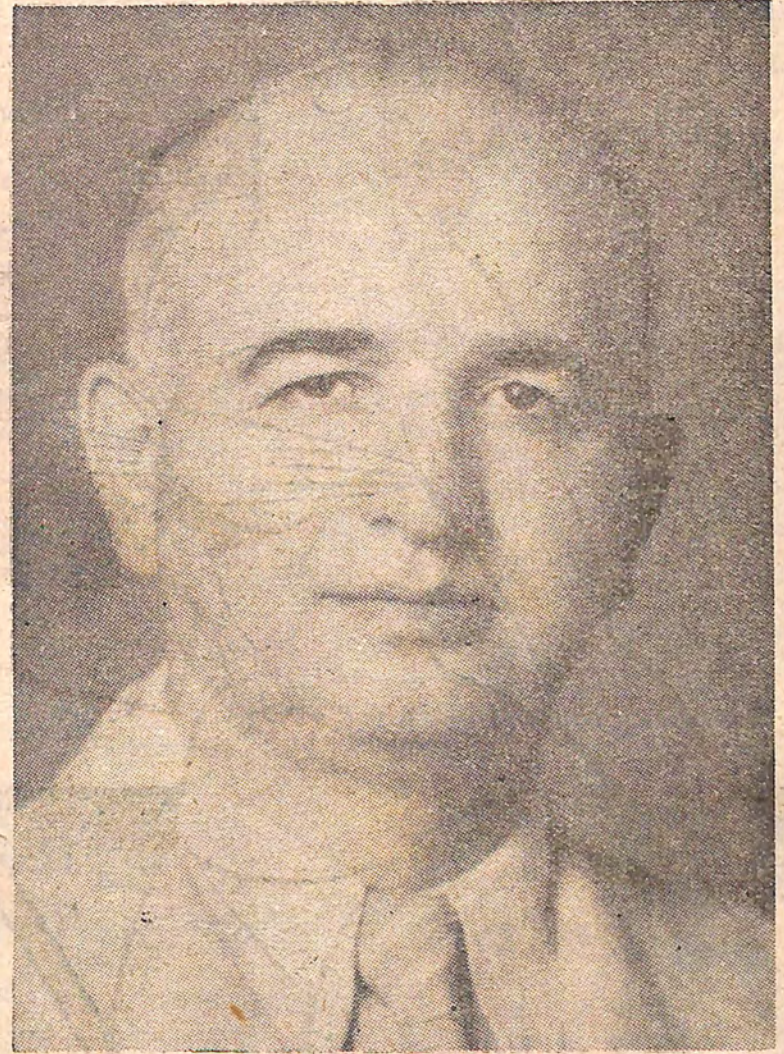
Adı ve Soyadı	Şeref Akdik
Mesleği	Ressam
Medeni Hali	Evli

**"müşterilerinize
kolaylık
gösteriyorsunuz...
hem de çok zengin
ikramiyeleriniz var,,**

Şeref Akdik

**İş Bankasının müşterilerinden
Ressam Bay Şeref Akdik, Bankamızı
neden tercih ettiğini şöyle hülâsa ediyor:**

"Bir tasarruf hesabı açtırmak için İş Bankasını tercih ettim. Çünkü İş Bankası Avrupaî bir teşekkül, personeli seçkin kimseler... memleketin kalkınması için birçok hayırlı teşebbüslere önyak oluyor... müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var..."

Tasarruf sahiplerinin gösterdikleri bu alâkaya lâyık olabilmek için Türkiye İş Bankası daima senenin en zengin ikramiye plânını takdim etmektedir. Bu sene dağıtılacak ikramiye miktarı

2.5 milyon

liradır. 1958 plânının Bay Şeref Akdik'e ve bütün mevduat sahiplerine hayırlı olmasını dileriz.

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 398

Akababa

siyasi
mizah
gazetesi

Paralar Kokuyor!

E SKİ paraları hatırlıyor musunuz? Eski dersem, o kadar eski, antika paralar değil, bundan on, on beş yıl öncesinin paralarını... Ben o kâğıt paraları gözümlle, kulağımla değil, burnumla hatırlıyorum. Her kâğıt para, parfümeri mağazasına girmiş gibi, ayrı ayrı kokardı. Yemeğin tadına bakar gibi, elime geçen kâğıt parayı burnuma götürür, koklardım.

İşte kâğıt bir liralık, şebboy kokardı. İşte leylâk kokulu bir iki buçuk liralık, manolya kokan beş liralık. İşte bir on lira yâsemin yâsemin kokuyor. Levantin çiçeği kokan elli liralık.

Yüz liralığı o zamanlar pek az görürdüm. Bin liralığı hemen hiç görmezdim, diyebilirim. O bin liralıklar kimbilir mis mi, anber mi kokardı...

Paralar, şimdi de kokuyor. Son zamanlardaki kâğıt paraları hiç kokladınız mı? Koklamak bile istemez, onların kokuları dört bir yanı sarıyor... Birisi, vapurda, trende, sinema da, kalabalık bir yerde para cüzdanını açtı mı, kâğıt paraların ekşi ter, postal meşini,

Yazan
Akababacı

yağlı is karışığı kokuları dünyayı tutuyor. Burnunuzu tıkamak, hiç değilse başınızı öbür yana çevirmek zorunda kalıyor sunuz.

Evet, paralar yine kokuyor. Ama o eski koku değil...

İşte bir iki buçuk liralık, palamut palamut kokuyor. Rica ederim, kocakarı derisine dönmüş şu buruş buruş beş liralığı koklayınız. Çürük meyva, ekşi boza kokmuyor mu? İşte bir on liralık, ezik domates, durmuş yumurta içi, tütün is kokuyor. Ter, kir kokulu yüz liralardan, sığır eti, davar teri kokan bin liralardan kokularını duymamak için ne yapmalıyız?

Yeşil, kahverengi sıvışığı, buruş buruş yırtık pırtık on liralığı, belki işinize yarar umudu ile, iki parmağınızın uçlarıyla tutarak satıcının elinden alırken, yüzünüzü neden öyle buruşturuyorsunuz? Kasa, önlüğünün cebini karıştırıp, şangırtılı bozuk paraların

arasından size bir iki buçuk liralık uzatıyor. Manav, pestemalının torbasından size bir beş liralık çıkarıp veriyor. Paraları koklamaya vakit kalmadan cebinize atıyorsunuz.

Ankara'daki para matbaası para basmaya yetiştiremiyor. Piyasadaki yırtık pırtık paraları yenileriyle değiştirebilmek için, para matbaamız, geceli gündüzlü çalışacakmış. Geceli, gündüzlü değil de, soluk almadan çalışsalar, yine pis paraları değiştirmeye yetişemezler.

Bizce, bunun bir yolu var, Paraların kokusu... Neden, eskiden paralar levantin çiçeği, leylâk, yâsemin, manolya kokardı da, şimdiki ter, kir, is, ekşi kokuyor?

Eskiden paralar, kadın çantalarında, mis kokulu çamasır sandıklarında duracak, dinlenecek kadar zaman bulabiliyordu. Paralara kadın kokusu sinerdi. Şimdi öyle mi?

Hani, illüzyonist denilen

gözboyacılar ellerine para alır, gözle kaş arasında parayı kaybederlerdi. Şimdi hepimiz bir gözboyacı olduk. Elimize para geçer geçmez, kayboluyor.

— Aaaa... Şimdi elimde on lira vardı, ne oldu?

Paralar çekirge oldu, sıçırıyor. Paralar kuş oldu, pırr diye uçuyor.

Eskiden elinde bir yeni on liralık olanlar:

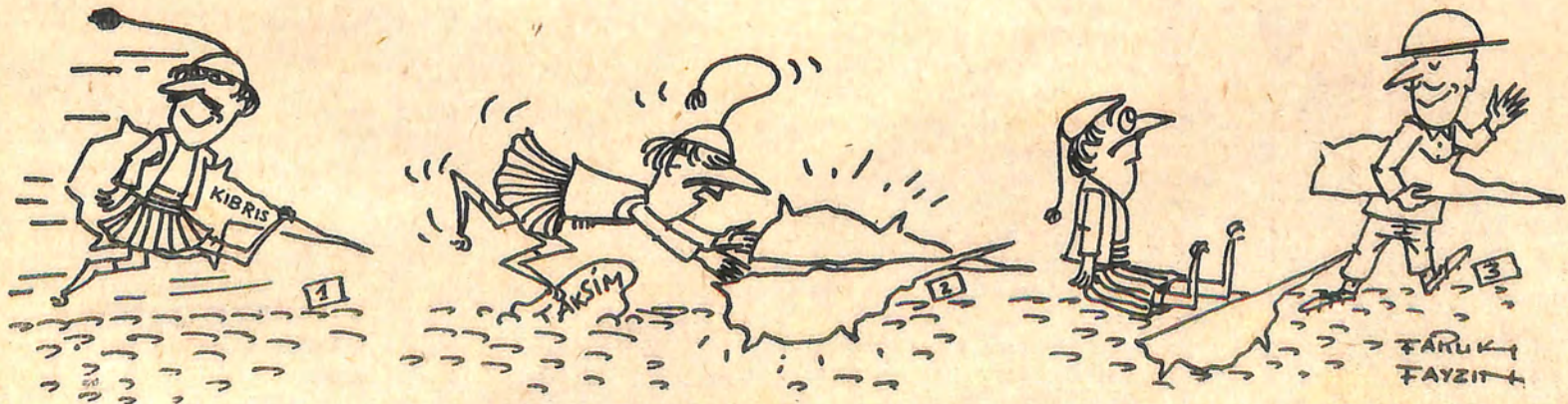
— Haydi paraları istife koy! diye şaka edilirdi.

Şimdi, paraları istife değil, çantaya değil, cebimize koyacak kadar vakit bulamıyoruz. Elimize almamızla uçası bir oluyor.

Eh, bu kadar elden ele dolaşan kâğıttan kuşlar, elbette yırtılır, kirlenir, buruşur, kokar... Para matbaası da para basmaya yetişemez. Paralar, kâğıttan değil, tenekeden olsa, bu elden ele dolaşmaya dayanamaz.

Biz, eski paraların kokusunu özledik, o kokular burnumuzda tutuluyor.

Paraların eski kokusu gelmedikçe, para matbaasının çabası boşunadır.

Namıslu dost

TIP tarihinde bir erkeğin çocuk doğurduğu görülmemiştir. Ama Mihail bir çocuk doğurdu.

Bu işin bir çok şaşılacak tarafı vardır. Önce Mihail, tam bir erkekti. Yani, hem erkeklik, hem kadınlık hormonları çalışan bir (Hermaphrodite) değildi. Tastamam bir erkekti.

Küçük bir cinsiyet ameliyatıyla kadın olabilecek erkekler de vardır. Mihail, böylelerinden asla, insan o zaman «eh, belki doğurabilir» der, Ama değil.

Size daha şaşacağınız bir şey söyleyeyim, Mihail çocuğu doğurduğu zaman 73 yaşındaydı.

Tıp bakımından bütün olmuycak işler bir araya toplanmıştı. Bir erkek doğuruyor, hem de 73 yaşında.

İş bu kadarla kalsa iyi. Daha da şaşılacak işler oldu. Hepimizin bildiği gibi, her çocuk, doğduğu andan başlayarak yaş almaya başlar. Bir çocuk, doğduğu gün, bir günlüktür. Bir ay sonra bir aylık olur. Siz hiç, bir çocuğun doğduğu gün iki aylık olduğunu duydunuz mu? Elbet duymadınız. Duymadıysanız duyun; Mihail'in doğurduğu çocuk, tam iki buçuk aylıktı. Ya da şöyle diyelim; çocuk iki buçuk aylık doğdu.

Bütün bunlara şaşabilirsiniz. Ya bir de size, Mihail öldükten sonra çocuğunu doğurdu, dersem ne yaparsınız?

Mihail'in Doğurduğu Çocuk

Bütün bu olmayacak işleri benim uydurduğumu sanıyorsanız, benim zekâma büyük değer veriyorsunuz demektir; teşekkür ederim. Ama hiç bir zekâ, hattâ benimki bile olsa, bu kadar yalanı arka arkaya uyduramaz.

Evet, Mihail sapına kadar bir erkekti ve bir çocuk doğurdu. Çocuğu doğurduğu zaman 73 yaşındaydı. Doğan çocuk, doğduğu anda 2,5 aylıktı. Hem de bu çocuğu doğuran Mihail, çocuğu doğurmadan üç gün önce ölmüştü. Doğan çocuk da, ölü doğmuştu.

Mihail, çocuğu sinogokta akrabalarının, hahamın gözleri önünde doğurdu.

Doğum rahnesini size olduğu gibi anlatıyorum. Bilmem, Yahudilerin ölümlerine yaptıkları işlemi bilir misiniz? Ölü, boylu boyunca sırtüstü yatırılır. Haham, ölünün ağzından kaşık kaşık su akıtır, bir yandan da gırtlaktan karına aşağı doğru sıvazlayarak, ölünün içini iyice temizler.

Mihail, İstanbul'un sayılı zenginlerinden biridir. Şişhane'deki apartmanının en üstündeki katın da bir başına oturur. Karısı, yirmi üç yıl önce öldü. O zamandan beri bekârdır. Bekâr olduğu halde çocuk doğurması da ayrıca şaşılacak bir iştir.

Mihail'in hizmetçisi bile yoktur. Ama bir sürü akrabası olduğundan onu yalnız bırakmazlar. Akrabadan kadınlar, kızlar hemen her gün Mihail'in evine gelir, işlerini yaparlar, yemeğini pişirir, çamaşırını yıkar, her işini görürler.

73 yaşındaki Mihail, 73 yıl daha yaşayacak değil ya. Bugün yarın ölecek. Akrabalar da, ne birbirlerine, ne Mihail'e belli etmeden bu «mesut ölüm» ü bekliyorlar. Niyetleri hiç kötü değil, gazetele-re «Acı bir ölüm» diye ilân verecekler.

Eh, bu arada kim iyi bakarsa Mihail'e, belki ona vasiyetinde,

mirasından daha çok bir şeyler bırakabilir. Bunun için de ak abalar, Mihail'in gözüne girmek için, birbirleriyle yarış ediyorlar. Akra balardan kadınlar, kızlar yaşlı Mihail'in çamaşırını yıkıyorlar, yemeğini pişiriyorlar, evini temizliyorlar. Zengin Mihail'in gözüne girmek için, elden geleni yapıyorlar.

Bir sabah yine her zamanki gibi, akrabalarından bir kadın Miha-

sesi olmayanların cesedi de gömülür.

Size bu konuda bazı bilgiler vermek zorunda kaldığım için özür dilerim.

«Defin ruhsatı» denilen resmi ölü gömme kâğıdının verilebilmesi için ölünün nüfus kâğıdı olması lazımdır. Yokra ölü gömülemez. Bu tamamıyla bir formalite işidir.

Daha nüfus kâğıdı çıkarılma-

Il'in evine geldi. Kapıyı çaldı, ama kapı açılmadı. Bağırdı, Mihail içerden ses vermedi.

Bunun üzerine öbür akrabaların hiç birine söylemeden karakola gidip haber verdi. Polisler kapıyı kırarak açtılar. Mihail ölmüştü.

Bu ölüm, işleri oldukça karıştırdı. Mirasçılar ölümü şüpheli buldular. Zengin ihtiyarı, onun ölümünde çıkarı olanlardan biri zehirlemiş olabilirdi. Belediye doktoru da ölüm sebebi üzerinde bir karar veremedi. İntihar mı, kaza mı, cinayet mi, normal ölüm mü? Bunların hangisinin olduğunun anlaşılması için ceset morga kaldı rıldı. Mihail'in cesedi üç gün morgda kaldı. Morg raporuna göre Mihail kalpten ölmüştü. Ama akrabaların çoğu buna inanmadılar. Çünkü akrabalar arasında dok torlar da vardı. Sık sık Mihail'i muayene ederlerdi. Onlara göre Mihail'in kalbi çarktan yeni çıkmış dizel motörü kadar sağlamdı.

Ceset, tören yapılmak için, morgdan sinagoya getirildi. Cesedi sırtüstü yatırıldılar. Haham, cesedin ağzından kaşıkla su akı tıp Mihail'i sıvazlamaya başladı. Su verip boynundan karına doğru sıvazlıyordu. Mihail, öbür dünyaya içi temiz olarak gidecekti.

Haham dua okuyarak sıvazlar ken işte o umulmadık iş oldu. Mihail'in karından pırt diye bir çocuk dünyaya geldi. Herkes korkudan şaşırıp, kaçtı. Bu görülmemiş bir şeydi.

Akrabaların bir kısmı,

— Mihail gebe kaldığı için öldü, dediler.

Mihail'in gebe kaldığı muhakkaktı. Çocuk, doğmak için yol bulamamış, içerde ölmüştü.

Zavalı Mihail de çocuğunu doğuramadığı için ölmüştü.

Bu olay, gerçekten olmuştur. İşin iç yüzü de şöyledir:

Morga kadın, erkek, çocuk her boydan insan cesedi gelir. Doktorlar cesedi muayene edip, kesip biçtikten sonra raporlarını verirler. Bu rapordan sonra ölünün gömülme müsaadesi olan «defin ruhsatı» verilir. Akrabaları olanlar tarafından ceset alınır. Kim-

Yazan
★ AZİZ NESİN ★

dan ölen çocuklar, morgun başına iş çıkarır. Bunlara bir türlü «defin ruhsatı» çıkarılamaz. Bu gömülmiyen çocuk ölümleri morgda kalacak değil ya. Morgun yetmiş yıllık bekçisi buna bir kolaylık bulmuştur. «Defin ruhsatı» çıkmış kadın ölümlerin karını açar, bu çocukları oraya gizler, sonra diler.

Morga iki buçuk aylık çocuk cesedi gelmişti. Nüfus kâğıdı çıkarılmamış olduğu için de bir türlü gömüleliyordu. O günlerde morga hiç kadın cesedi de gelmemişti. Morg bekçisi de ne yap-sın? Ordaki erkek cesetlerinden birinin karını açıp, çocuğu koydu.

Morg bekçisi, bunun ihtiyar bir yahudi olduğunu, yahudi ölümlerinin sıvazlana sıvazlana içlerinin temizlendiğini ne bilsin...

Mihail'in miras konan akrabaları:

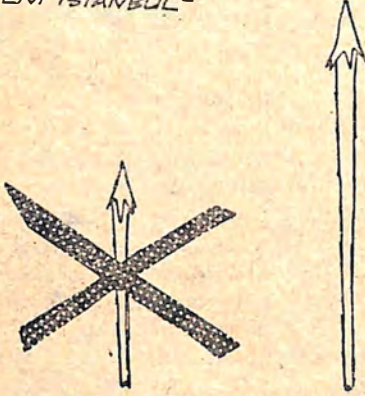
— Ya Mihail çocuğunu doğur-saydı da miras ona kalsaydı... diye ara sıra düşünüp böyle bir şey olmadı diye seviniyorlar.

«İtin duası kabul edilseydi...»

Eğlence yerlerinin kapanış saatleri gene değişti

-YENİ İSTANBUL-

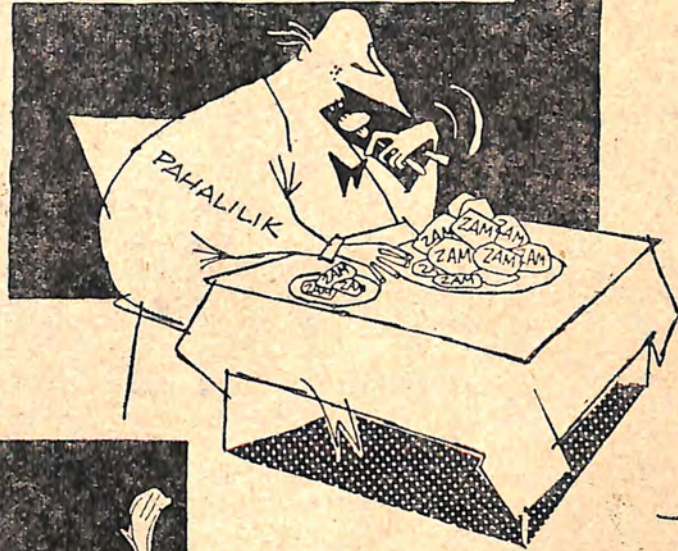
CANI SIKILDIKÇA REÇETE YAZMIŞ

Kendine doktor süsü veren şahıs "Doktorluğu seviyorum.. dedi

-BU DOKTORUN CANI HİÇ SIKILMAZMI YAHU?..

KIRK-anbar

Pahalılığı nasıl besliyoruz?

-YENİ İSTANBUL-

Sığınaklara girme
İlimi Pazartesi
günü yapılacaktır

KIRKPINAR GÜREŞLERİ

BABALIK!

ÇOKTAN beri gazetelerde yer alan bir dâvâ var. Bu, pahalılık dâvası değil, parti dâvası değil, demokrasi dâvası değil, memleket dâvası değil. Bu, bir babalık dâvasıdır.

Şarkıcı bayan İlhan Şen'in bir çocuğu olmuş. Bayan Şen, çocuğunun babası, Celâl Şahin'dir, diyor. Celâl Şahin de, baba değilim, diyor. İş mahkemeye düştü. Celâl Şahin'le, yavrunun kanları muayene edildi, birbirini tutmuyunca, Celâl Şahin'in baba olmadığı anlaşılmış.

Bilindiği gibi, Celâl Şahin, taklitler yapar. Ses sanatkarlarının taklidini yapar, ama ses sanatkarı değildir. Kocakarı taklidi yapar, ama kocakarı değildir. Kürt, Lâz, Acem taklidi yapar, bunlar da değildir.

Şimdi biz onu baba sanıyorduk, baba da değilmiş. Herhalde baba taklidi yapmış, bu taklidi o kadar başarmış ki, şarkıcı İlhan Şen de onu gerçekten baba sanmış.

Bayanlar dikkat: Babaların taklidinden sakınınız!

✱

ZAVALLI RIZA

Yıllardan beri, kadın erkek bizde eşittir, deyip duruyoruz. Bu,

sözde bir eşitliktir. Bizde hiç bir zaman kadın, erkekle eşit olmamıştır.

Son bir ayda hepimizi utandıracak üç tıpkı olay geçti. Üç kadın, kocalarının «rıza» siyle genelevde çalışmak istediler. Sanırım, ikisinin isteği yerine getirildi.

Bu nasıl eşitliktir? Siz şimdiye kadar, karısının «rıza» siyle genelevde çalışmak isteyen erkek, duydunuz mu?

✱

NE DÜŞÜNÜRSÜN?

Rumelili kızını evlendirmiş. Gerdek gecesinin sabahı kahvede oturmuş, bekliyor; damat gelip elini öpecek. Biraz sonra damat gelir ama düşünceli, surat asık:

— Abe damat ne düşünürsün?

Damat, neden düşünceli olduğunu anlatınca, bu sefer kaynata

düşünmeye başlar. Damat sorar:

— Abe kaynata ne düşünürsün?

— Nasıl düşünmem be damat...

Bunun anası da bütüle çıkmıştı. Abe angi namussuz yapar bu işi?

Gazeteler yazıyor: Dört odalı bir yazlık evin kirası kırk bin liraymış.

Haydi diyelim ev sahibidir, bin de ister, 100 bin de. Ama bu parayı kimler verir?

— Abe kimler oturur bu evde?

✱

YALOVA KAYMAKAMI

ZEYTNBURNUNU düşünceli. Zeytinburnu'nda bir parti düşünüldü. O partinin idare kurulunu düşünceli. O idare kurulundan bay falancayı düşünceli.

Bay Falanca, partisinden çıkıp, başka bir partiye girmiş. O baş-

ka partinin gazetesi de bunu yazıyor.

Nedir, ne olmuş? Bay Falanca çok önemli biri mi?

Eskiden gazetelerin intiharları yazmaları yasaktı. Şimdi de parti değiştirenleri yazmamalı. Bir zamanlar adları gazeteye geçsin diye intihar edenler, şimdi de parti değiştiriyorlar.

B. E. N.

Gölgede yetmiş!

Bir mecliste, birdenbire bastırın sıcaklardan bahsediliyordu. Orada bulunan bir seyyah muharririmiz, dudak büktü:

— Buna sıcak mı denir, asıl sıcaklığı gezdiğim Afrika ormanlarında görmeliydiniz, hararet gölgede yetmişten yukarıydı.

Mecliste bulunan bir coğrafya öğretmeni dayanamadı:

— Üstadım, rakamda mübalağa vardır.

Meşhur seyahat muharriri öfkelenir gibi oldu:

— Şunu, bunu bilmem. Gözümle gördüm. Hatta o suarında bir kedi bir fareyi kovalıyordu, ikisi de sıcaktan bunalmış bir kaphimbaga ağırığıyle yerinde sayar gibi adımı atıyorlardı...

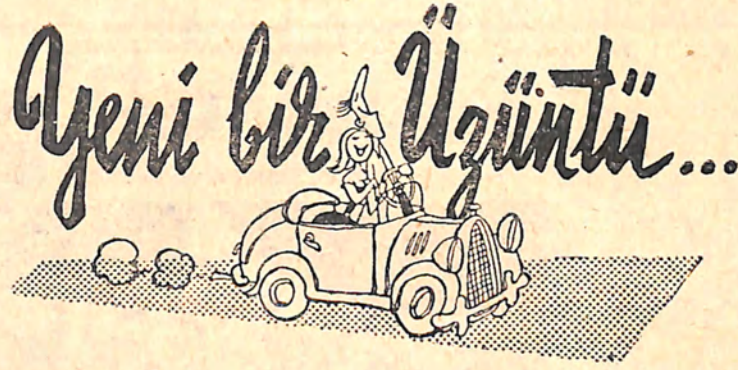
SİYASİ meselelerle uğraşmak, insanı hem yoruyor, hem de bir takım üzüntülere, tekdirlere, tehlikelere hedef ediyor. Bu bakımdan, ille didişmek, ille ecel teri dökmek, ille perişan olmak isteyenler varsa, bunlar siyasi işlerden vazgeçsinler, bir otomobil satın alsınlar. Çünkü otomobilin dertleriyle uğraşmak, meselâ basın hürriyeti uğruna, meselâ toplantı hürriyeti uğruna, meselâ seçim emniyeti uğruna didişmekten aşağı kalmıyor. Otomobil tâmircileri, otoelektrikçileri, çamurlukçular, radyatörçüler, kapıcılar, egzozçular, kaynakçılar, kilitçiler, hem politikaya burnunu sokan, hem de otomobil sahibi olan kimse leri öylesine hıza getiriyorlar ki, hükümet bunu bilse, meselâ bir gazetecinin, yahut bir partinin iflâhını kesmek için, bir yığın antidemokratik kanun çıkarmaya vallahi lüzum duymaz. Kendisini tedirgin eden insana hemen bir otomobil hediye eder, bir de tâmirci gösterir. «Haydi bakalım, kozunuza paylaşın. «Dinsizin hakkından imansız gelir» der. Ondan sonra da tâmirci, o kişinin anasından emdiğini burnundan getirir.

Ben bu sözleri, lâf olsun diye söylemiyorum. Başıma geldiği için söylüyorum.

Benim de son zamanlarda, nasılsa bir otomobilim oldu. Üstelik hükümet tarafından da hediye edilmiş değil. İşte ben bu otomobilin derdiyle uğraşa uğraşa illetli oldum. Şimdi, gelsin sinir hapları, gelsin tonikler, gelsin vitaminler.

Ben bu otomobili, İstanbulun taşıt derdinden illallah dediğim için almıştım. Ama şimdi itişe tepişe binilen otobüsleri, şoför ve билетçi kaprislerini, Karaköyde bir dolmuş bulabilmek için yağmur altında 45 dakika beklemeyi, bir taksi çevirebilmek için İstanbul şoförlerinin suratına ağlamaklı ağlamaklı bakmayı, cana minnet biliyorum.

Otomobilin keyfinden ziyade,

★ ADNAN VELİ ★

sağladığı kolaylık önemli... Randevunuza, işinize, yahut bir dâvete yetişebilmek için, İstanbul şoförüne muhtaç olduğunuzsa, hapi yuttunuz demektir. Öyleyse, kafa kala bir çare kalıyor: Bir otomobil satın alıp bizzat sürmek.

Ama tam Bankalar caddesini inerken, bir de bakıyorsunuz ki, arka lastik patlamış. Hemen duruyorsunuz. Cıvarda, ne kadar insanıyetli insan varsa toplanıyor. Trafik polisi de onlara katılıyor. Arabayı ite kaka bir sokağa sokup, sizi kendi derdinizle başbaşa bırakıyorlar.

Yahut, meselâ karşı kıyıya geçip, Caddebostan tarafında belki bir güzele rastlarsınız diye araba vapuruna biniyorsunuz. Çiftelavuzlara gelince bir de bakıyorsunuz ki, egzozun ucu kopmuş, yere çarpıyor.

Meselâ bir gün Bomontide, gelip geçen arabalara gülümsiyen bir hanımı yanınıza oturtuyorsunuz. «Efendim, isterseniz şöyle bir Bülükdere yapalım» diyorsunuz Tazecik, Levend'den sonra, tam elini sizin avucunuza verdiği sırada araba (protesto makamında) zınk diye duruyor. Bir de bakıyorsunuz ki, distribütör mill eğrilmiş.

Bir gün yanınıza yeşil gözlü sevgilinizi oturtup, Küçükalya tarafına bir tur yapmaya çıkıyorsunuz. Deniz kenarında biraz dinlenip, soğuk bir bira içmek istiyorsunuz, (Orhan Eyüboğlu duyma-

sin) dönüşte araba «yürümem de yürümem» diyor. Çünkü karbüratörün memesi tıkanmış.

Hasılı araba bir gün kontak yapıyor, bir gün marş motörü takılıyor, bir gün şarj dinamosu çalışmıyor, bir gün conta yanıyor, bir gün amortisör lastiği eziliyor, bir gün hidrolik tutmuyor, bir gün mafsallı cıvataları düşüyor, bir gün jigle düğmesi çalışmıyor, bir gün kısa farlar yanmıyor, bir gün radyatör su kaçıyor, bir gün sol kapı lâçka oluyor, bir gün kaput ses yapıyor, bir gün el freni gevşiyor, bir gün direksiyon rotlara vuruyor, bir gün arka lâmba otomatığı takılıyor.

Ve bütün bunlar meydana çık-tıkça siz tâmircilere koşuyorsunuz. Ustanız hemen arabanın altına ya-tıyor, mafsallı somunlarını sıkıştırıyor. Ama öte yandan direksiyon kapağını çıkarıp cebe atıyor.

Siz zavallı, beş kilometre gittikten sonra direksiyonda bir sür-tünme hissediyorsunuz, hemen usta-ya koşuyorsunuz. Adam lütfen, tekrar arabanın altına yatıyor. «Direksiyon kapağı düşmüş» diyor. Otuz lira alıp, evvelce sizden aşırıldığı kapağı takıyor. Ama bu sefer mafsallı somunlarından birini aşırıyor. İki gün sonra işin farkına varıp mafsallı somunu taktır-mıya gidiyorsunuz. Onu takarken, selektörün kablosunu koparıyor. Haydi bakalım elektrikçiye koşu-yorsunuz. Kabloyu takıyor, bu

sefer şarj dinamosunun başlığını gevşetiyor. Onu yapan usta da, cam süceklerin kablosunu kopar-ıveriyor. O kabloyu yaptırırken, bakıyorsunuz ki, bujilerde bir at-lama var. Hemen onun tâmirine koşuyorsunuz. Her bir bujileri de-ğiştirirken, tabii silindir kapağını gevşetmeyi unutmuyor. Öyle olun-ca, ertesi gün ister istemez conta yanıyor. Contacıya gidiyorusu-nuz. Mubarek, contayı değiştirir-ken subapları gevşek bırakıyor. Haydi ertesi gün subapçıya. Su-bapçı, yedek parça bulunmadığı için ağzına ne gelirse söylüyor. Sonra da, küfürleri için «aramız-da kalsın haaa!.. Duyulmasın. Bir duyan olursa en az üç senem var» diyor. İstedığınız parçayı, kırk misli fazla fiyatla karaborsadan bulup size satıyor.

Uzun lâfın kisası, artık huzur-suzluğunuz adamakıllı şahlanıyor. Uykusuzluklar, baş ağrıları baş-lıyor. Gidip karaborsadan bir ku-tu aspirin uyduruyorsunuz. Bir takım sinir ilâçları alıyorsunuz. Ertesi sabah sizin Döldül, Nuh diyor peygamber demiyor, yine çalışmıyor.

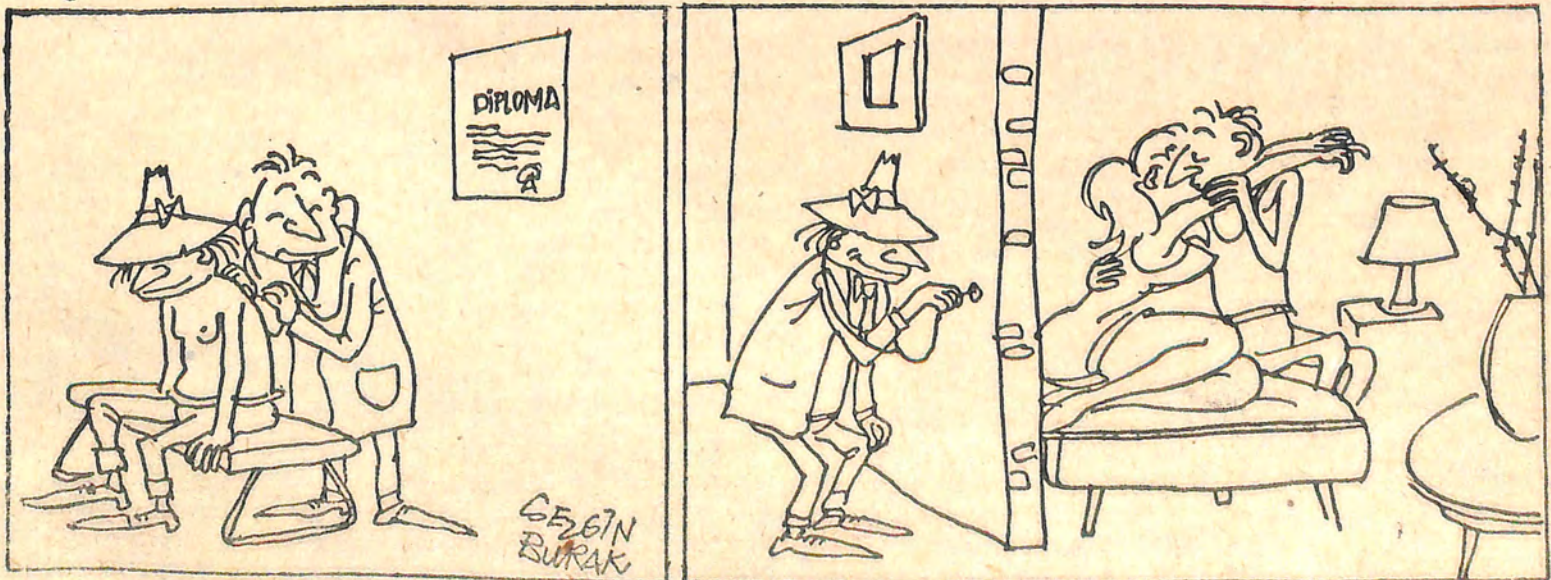
Kurtulmak istiyorum, kurtul-mak... Tâmircilerin dolaplarından kurtulmak, hürriyetime kavuşmak istiyorum.

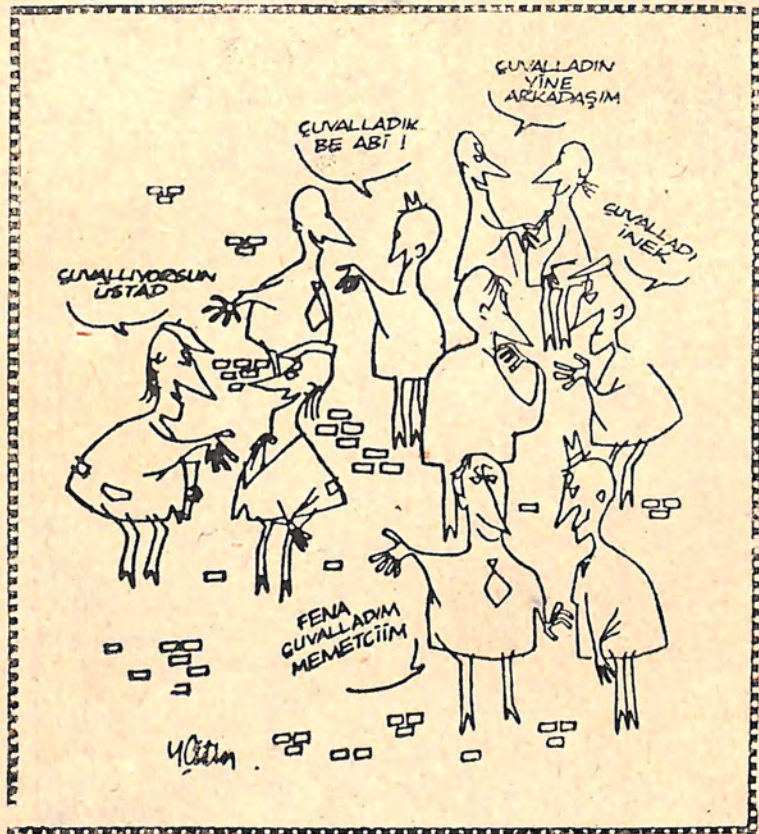
Şimdi siz diyeceksiniz ki: «Bira-der, madem bu kadar harap ol-dun, şu otomobili satsana...»

Enayi miyim? Satar mıyım hiç? Otomobili satınca tekrar politika yazıları yazmaya başlayacağım, tekrar o işlere burnumu sokaca-ğım. Sektuktan sonrası da belli... Ceza evi...

Onun için neme lâzım... Ben gene, benim distribütörlerimle, karbüratörlerimle, konjektörlerim le başbaşa olayım. Bir gün elbet bu memlekette de bir demokratik sistem kurulur. Otomobili satıp satmama da o vakit düşünürüm. Hattâ «şu arabayı satsana be ya-hu!...» diye her gün başının etini yiyen meşhur tâmirci Etien usta-nın bütün ısrarlarına boş vererek..

ZÜLKÜF BEY

Çuval modası!..

Aman Madmazel

STANBUL'A film çevirmek için bir artist geldi. Adı, Mary Blanchard.. Artistlerin dikkati üzerlerine çekmek için yapmadıkları kalmaz. Film yapanlar da filmlerinin ilgi çekmesi için olmadık işlerden reklam çıkarmaya bakarlar. Yok, artist ölüm tehlikesi geçirdi derler, yok, uğruna iki babayı intihar etti, derler. İş, artistin adını, filmin adını gazetelere geçirtip, bedavadan reklam yapmak.

Tecrübeli gazeteci bu numaralara pek düşmez. Ama bizim gazeteler bu işe düinden gönüllü. Mary Blanchard'ın ağzının içine bakıyorlar.

Hilton'da bir İtalyan asilzadesi varmış. Hep, bu Mary Blanchard'ın ardından gidermiş. Çok da zenginmiş. Yalnız bir kusuru varmış, suratına bakılanıyacak kadar, birazıcık olkırılmış. İşte bu asilzade, Mary Blanchard'a aşk mektubu yazmış. «Malum, mülküm hep senin, yoluna canım fedâ kurban olayım sana» diyor-muş.

Gazeteler bunu yazdı. Ertesi gün bakın Mary Blanchard, gazetecilere ne diyor:

— Bu aşk mektubunun gazetelere nasıl geçtiğini anıyamadım doğrusu. Ben onu bir keş verdi. çok samimi bir kaç dostuma söylemişim.

Şu ağızlara bakın hele, şu dillere bakın, dudu dili..

Diyeceksiniz ki;

— Gazeteler bu numaralara geliyor da, sen gelmiyor musun? Bak, hep ondan konuşuyorsun..

Benimkisi reklam değil başka bir iş. Bu Amerikalı yıldız, gazetecilere daha çok şeyler söylemiş de, bu arada şunları da demiş:

— Filmlerdeki kabadayı erkeklerden hoşlanmam. Zeki ve tatlı erkekleri severim!..

Ah Mary Blanchard, madam mısınız, matmazel misiniz, bilemiyorum. Ayol, siz hayalinizdeki erkek olarak tıpatıp beni anlatmışsınız. Bir erkekte aradığınız bütün evsaf bende var. İnanmazsanız sorun; muhitimde çok zeki ve tatlı bir erkek olduğumu söylerler. Hiç kabadayılığım da yoktur. Çoktan beri sizin gibi mazisi temiz bir kız arıyorum. Bu pazar günü sizi Aksaray tramvay durağında saat 14 den siz gelin-reye kadar bekliyeceğim. Beni tanıyabilmeniz için, arkadaşım Remzi'nin yeni pabuclarını rica edip aldım, siyah pabuclarımdan beni tanırsınız. Zaten başka âlâmet de istemez, uzaktan bakınca, ne zeki, ne tatlı erkek olduğumu şıp diye anlarsınız.

Aman Madmazel, tam bir-hirimize denk düştük. Teklifim gayetle ciddidir.

Rumuz: İvi muz

İmza: Tınarhanede Rıza

TOKAT:

El ile vurmak. Çeşitli isimleri vardır: Şaplağ, sille, beş kardeş!

Tokat, eskiden terbiye vası-talarımızdanmış. Atalarımız: «Kızını dövmiyen, dizini dö-ver» buyurmuş ki, elhak pek doğrudur!

Vilâyetlerimizden birinin de ismi olan «Tokat» kendi devrinde şöhet yapmış bir şair de yetiştirmiştir: Tokadi zade Şekip Bey..

Bir de eskiden meşhur Tokatlı lokantaları vardı ki, Yahya Kemal üstat, bir zamanlar Şamlının baklavası için yazdığı dört mısraı, hafiften değış-tirerek Tokatlı'ya iltifat buyur-muştur:

İrfanına aferin Tokatlı,
Bir kubbe şâheser bu tatlı!
Cennette de böyle tatlı olmaz,
Bir baklava elli katlı olmaz!

Fıkra:

Tokat hakkında, belki biraz müstehecen, ama en güzel fı-kra Hoca merhumunkidir:

Karısına kızan Nasreddin Hoca, eşinin suratına bir tokat patlatmış. Sillenin şiddetinden, kadıncağız nasılsa ayıp yerinden küçük bir ses çıkarınca, Hoca hayretle:

— Allah, Allah, demiş, nere-ye vurduk, nereden ses çıktı!

TOKMAK :

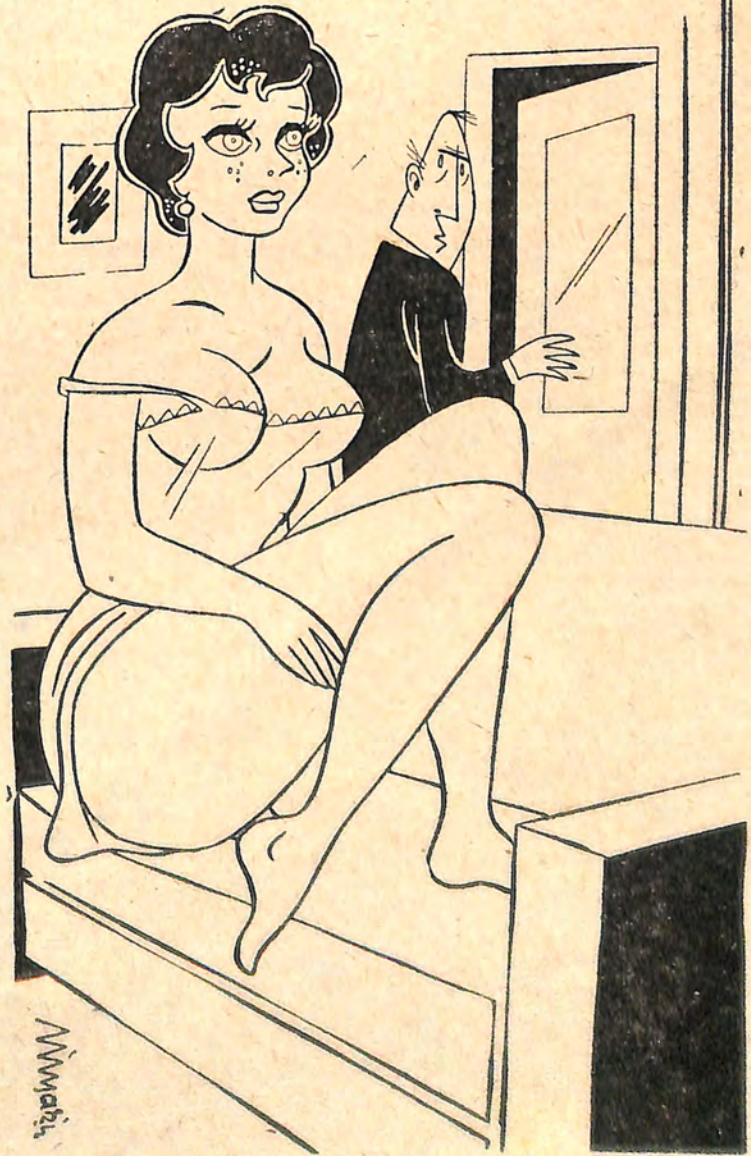
Çeşidi çoktur: Davul tokma-ğından tutunuz da, kapı tok-mağına kadar...

Tokmağın bir de bilmecesi vardır:

Yedi delikli tokmak,
Bunu bilmiyen ahmak!

Cevabı:

İki göz deliği, iki kulak de-liği, iki burun deliği, bir do-ağız deliği ile tam yedi delik taşıyan «baş» dır!

Kadın — Her şeyi anlıyorum, piyasada kuzu bollastığınıan veri artık yüzüne bakmaz oldun!..

★

YALÇIN KAYA

★

HAPISHANE müdürü, fesini kaydırarak:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye sordu.

Bağgardiyan:

— Şehirlilerle köylüler kavga ediyor efendim, dedi.

— Susturun şunları!

Sonra eliyle mâni oldu:

— Acele etmeyin. Biraz dinlemek istiyorum.

Kapıya yaklaşıp kulak verdi. Bo razan sesli Boru Kâmil:

— Darılmayın ama, diyordu.

— Belki hayat hayat mı yâni? Bir gübre, bir yanda sen, bir yanda hayvan. Dayan emmi dayan! Dayan emmi dayan! Şehirde işin var. Motor hem zor tutulur. hem ateş pahası, merkebin sırtını yara yapmış çuhası, Yayan emmi yayan! Yayan emmi yayan!.. Bak-tıkça hâline, dönüyor insanın nevrî. Devir, atsız araba devri. Gübre bö ceği olma, çamur sineği olma! Uyan emmi uyan! Uyan emmi uyan!..

Bir köylü:

— Ya sizin havatınız havat mı? diyordu. Güneşsiz, havasız, susuz, meyvâsız! Balık istifi; kaşık kahbı, üstüste, iççe!

— Öyle hava, öyle güneş eksik olsun.

— Ama bizim en fakirimiz bile halis süt, halis yağ atıştırırken, siz patatesli yağla çeşme sütüne avuç avuç para dökersiniz.

— Halis şeyler atıştırıyorsunuz da ne oluyor? Suratlarınız, genç yaşta, samansız kerpleç gibi çatır çatır çatlamış. Kırka varmadan buruşuveriyorsunuz, Yalan mı? Dişleriniz dökülüyor, bellerimiz bü küllüyor.

— Yalan değil! Yalnız sunu unut ma ki, köylünün ihtiyarı şehirlinin gencini cebinden çıkarır. Bir Cafer Ağa bilirim, günde yirmi çadır kurar, yirmi çadır yıkar! Benim diyeniniz yapabilir mi?

Müdür, bağgardiyanı emretti:

— Köylüyü şehirliden ayırın!

Belki kan man dökülür.

— Emriniz başüstüne!

— Bundan sonra çit istemem!

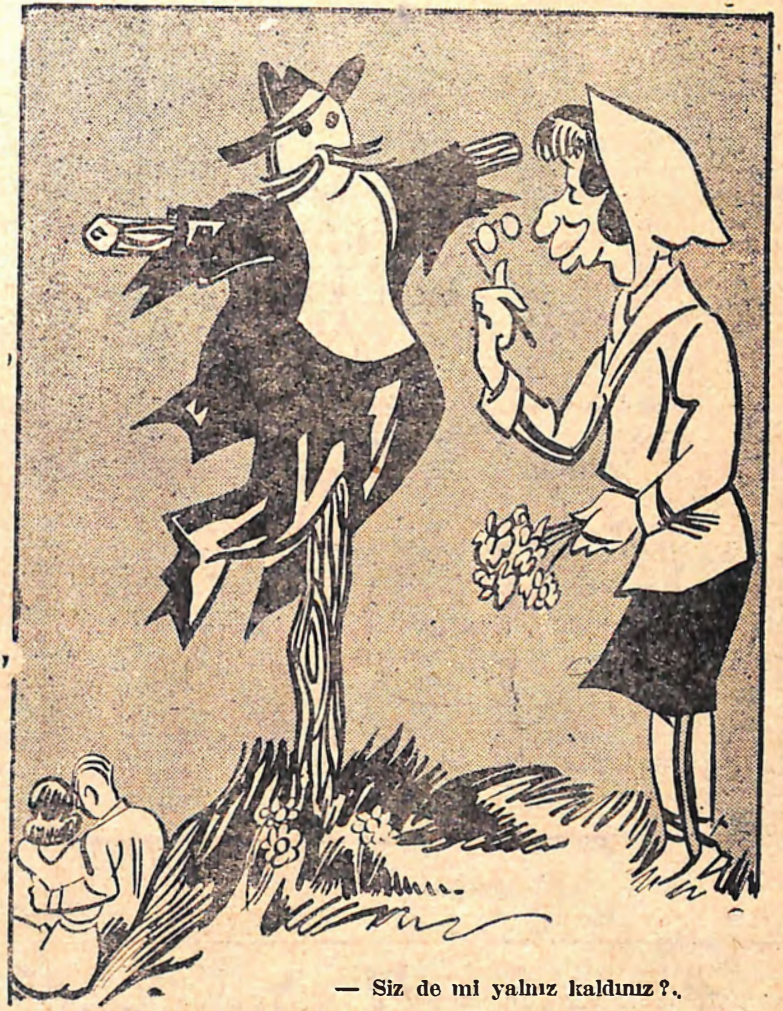
★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye seslendi.

— Şehirliler kavga ediyor efendim.

— Neden?

— Siz de mi yalnız kaldınız?..

— Aydın söylemiş, Bursa böyleymiş! Cahillik beyerendi, cahillik. Akılları erse, buraya düşmezler.

Bu koğuşun mahkûmları iki gruba ayrılmıştı. Bursalılar, Aydınlılar... Her ağızdan bir ses çı-

kıyor, taş duvarlar çın çın çınılıyordu. Müdür dinledi:

— Bizim hem tarihimiz var, hem coğrafyamız.

— İyi ki bir şey ezberlemişsin. Sizin tarihiniz, coğrafyanız varsa, bizim de jinnastığımız, askerlik bilgimiz var.

— Aferin yavrularım! Kalem-niz, silginiz var mı?

— Dikizlerinizi cavlatırım ha..

— Üstüme gelme, havlatırım ha!

— Sen bizi tanıımıyorsun anlaşılan. Aydın efesi demek...

— İncir küfesi demek.

— Ciddî konuş Bursa! Aydın efesi geliyor dediler mi, yer gök titrer.

— Bilmeyen, Japonyadaki zelzeleler sizin yüzünüzden oluyor zan nedecek. Yanlış söyledin. Aydın efesi geliyor dediler mi, yer gök değil, yerli göbek titrer.

— Titrek Bursa, dönecek Bursa!

— Sus be bal inciri, incir balı!

— Sen sus sen, hamam peşte-malı!

Müdür:

— Aydınlıları Bursalılardan ayırın! dedi.

— Havhay!

— Bundan sonra tıs yok!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü, diye bağırdı.

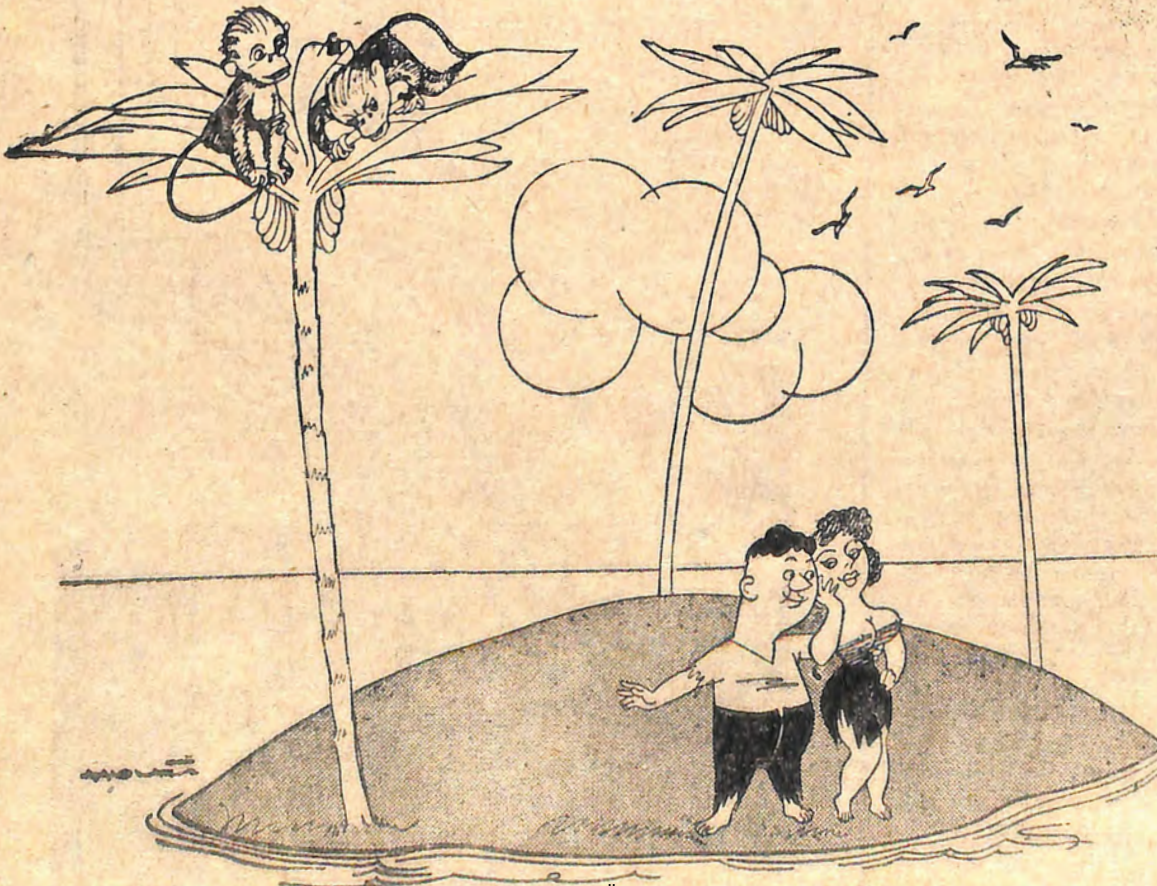
— Bursalılar çekiyor.

Müdür şunları duydu:

— Mollaaraph olduysan adam mı oldu?

Hali bir adada atom bombası patlatılacak.

(Gazeteler)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Meymun — Geliba atom denemesi yapacaklar!

— Adam oldum ya. Beğenem:-
din mi?

— Beğenseydim boz eşeği almaz
dım, seni alırdım.

— Şibleli, seviyen kadar lâl et

— Mahalleniz yüksekte diye ken
dinizi ne sanıyorsunuz?

— Ne sanıyorsak sanıyoruz! Siz,
bizimi döktüğümüz küçük suları
dere, sarıları yosun sanıp bütün
gün içinde yuvarlanıyorsunuz ya.

Müdür emir verdi:

— Mollaaraphıları Şiblelilerden
ayırın!

— Derhal efendim!

— Bundan sonra şamata iste-
mem!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürül-
tü? diye böğürdü.

— Şibleliler birbirlerine girdi
beyefendi. Yarısı İttihatçıları tu-
tuyor, yarısı tutmuyor

— Dinliyeyim hele.

Dinledi:

— Sen fırkacılığın ne olduğunu
biliyor musun? Bırak fırkacılığı,
İttihat-Terakkinin ne olduğunu bi-
liyor musun?

— Onu bilmiyecek ne var? İt-
tihat, İttihat demek, terakki de...

— Terakki demek.

— Bak ne güzel söyledin!

— Öylesini ninem de söyler. İt-
tihat-Terakkinin asıl mânasını bi-
liyorsan konuş. Bilmiyorsan dilini
kılıfına sok.

— Sen beni bir şeye benzetemi-
yorsun galiba... İttihat demek, ya
ni sev demek, nasıl derler ona?
Yâni sey demek, itleri hattâ, hıza-
ya getireceğiz demek, Terakki de-
mek de, yâni nasıl derler ona? Sey
demek, taraklı demek, mahkûm-
ların saçlarını kesmiyeceğiz de-
mek. Nasııl?!..

— Atıyorsun oğlum, atıyorsun!
Taraklı demek, mahkûmların
saçlarını kesmiyeceğiz demek de-
ğil ki, Taraklı demek, ayakları
taraklı olan demek.

— Hadî de Kazdağlı! Sen ben-
den iyi mi bileceksin. Fırkaman
programı benim elimden çıktı.

— Oha!

— Niçin oha? Matbaada onları
teker teker zımbalayan, baban de-
ğildi, bendim.

Müdür:

— İttihatçıları ötekilerden ayı-
rın! dedi... Nasılsa yer var...

— Emredersiniz!

— Bundan sonra harala gürele
yok!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürül-
tü? diye kükredi.

— İttihatçılar yapıyor efendim.

Müdür kulağını kapıya dayadı:

— Sen göçmensin! Göçmenler
kabakçı olurlar.

— Sen yerlisin! Yerliler Allahın
yörüşü olurlar.

Müdür emretti:

— Yerlileri göçmenlerden ayı-
rın!

— Ooof... Şu daktiloluk diplomamı nereye koydum, bir türlü bulamıyorum!..

— Başüstüne efendim! Zaten iki
göçmen var.

— Bundan sonra bir şey duy-
muyacağım!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürül-
tü? diye gürledi.

— Göçmenler kavga ediyor.

Müdür dinledi:

— Sen 93 göçmenisin! 93 göç-
menleri şöyledir.

— Sen seferberlik göçmenisin!
Seferberlik göçmenleri böyledir.

Müdür:

— Ayırın 93 göçmenini seferber
lik göçmeninden! dedi.

— Şimdi efendim!

— Bundan sonra tıs olmayacak!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürül-
tü? diye gürledi.

— Seferberlik göçmeni kafasını
dövüyor.

Müdür bir feryat duydu:

— Ah kafam, ah! Bu rutubetli
yere senin beyinsizliğinden düş-

tüm. Ağrılarım her gün biraz da-
ha çoğaldı. Her yanıma bıçaklar
saplanıyor. Küçük kafanın cezası-
nı koskoca gövde çekiyor. Ah ka-
fa, ah! Ah kafa ah!..

Müdür:

— Kafasını gövdesinden ayırın!
diye emretti.

Ayırdılar. Ondan sonra hapis-
hanede çıt çıkmadı

Yalçın Kaya

✱

Zavallı koca!..

Ada vapurunda iki genç kadın
konuşuyorlardı:

— Kocamla ilk tanıştığım za-
man, üzerinde gömlek dahi yoktu.

— Vah, vah.. Bu zavallı ile ne-
rede tanıştın?

— Plâjda..

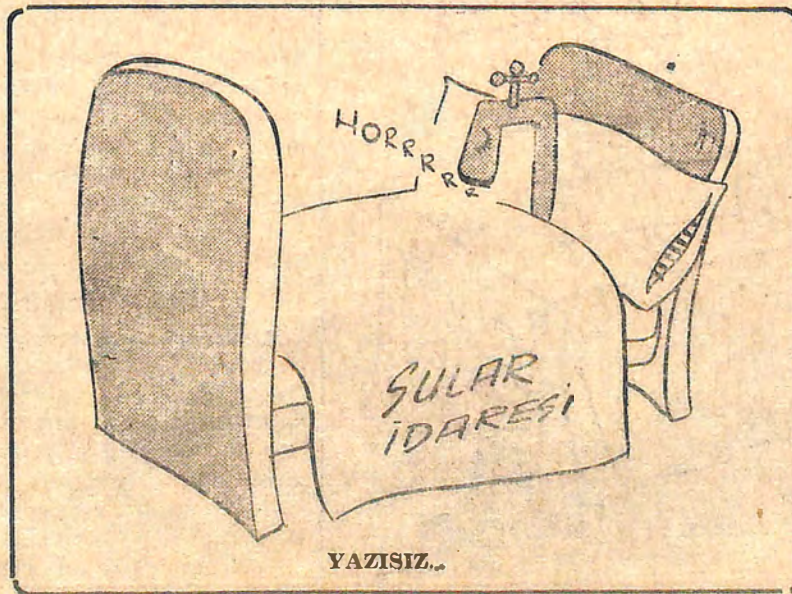
Vicdan azabı

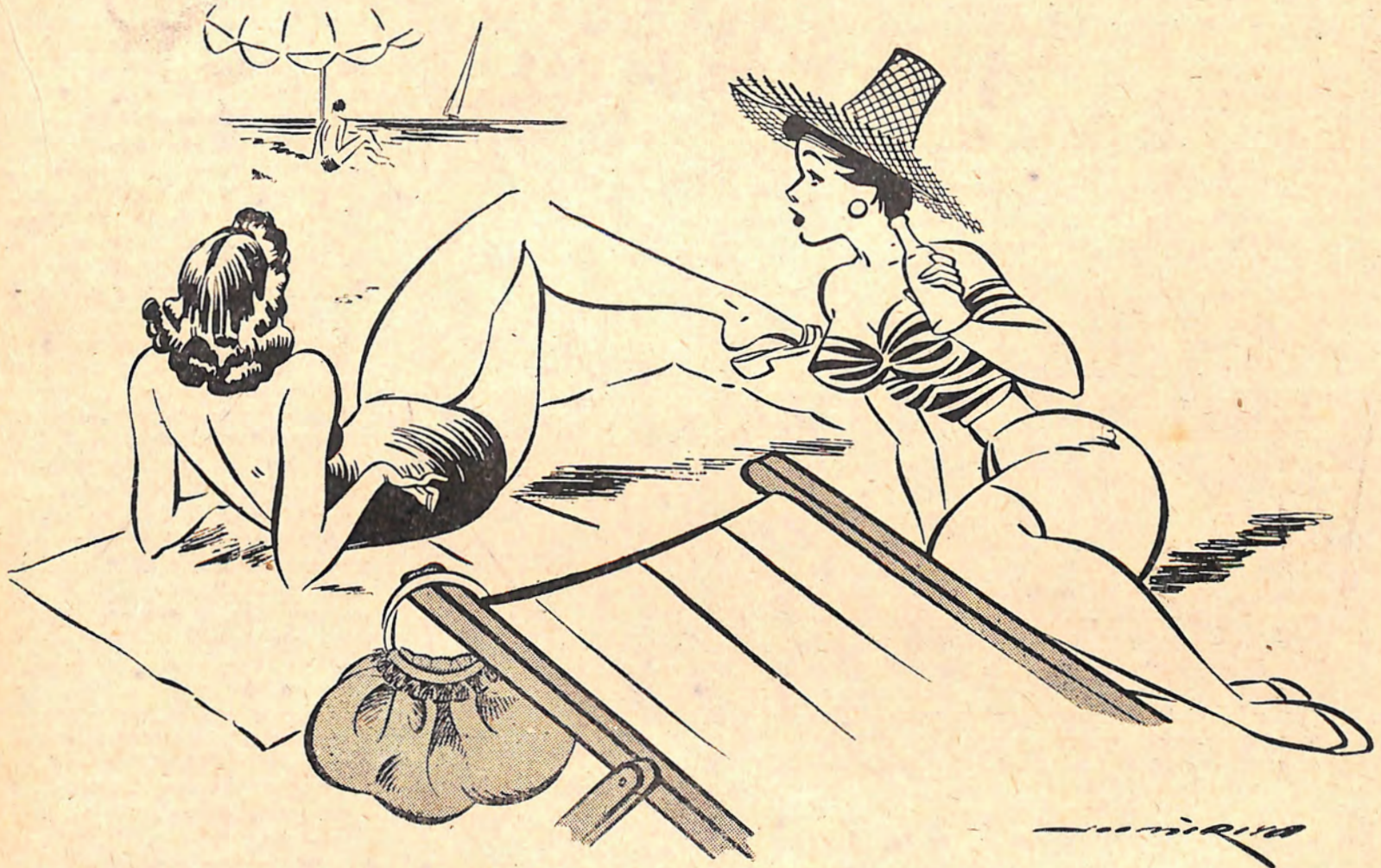
Bir şirket müdürü, postadan im-
zasız şöyle bir mektup almıştı:

«Birkaç sene önce şirketinizde
çalışırken iki yüz lira kıymetinde
kırtasiye çalmıştım. Bu kötü ha-
reketimden dolayı şimdi vicdan
azabı duyuyorum. Bunun için size
yüz lira gönderiyorum.»

Mektubun altında da şu not var:

«Bir daha vicdan azabı çeker-
sem, size kalan öbür yüz lirayı
da gönderirim.»

— Kardeş, Aydın da ne giysem beğenmez, yanına gidince ilk lâfı: Çıkar şunu üzerinden, demek oluyor!..

alar

bu!
casunun yüzüne sert sert bakarak

kabıların elinde olduğu halde ka-

ırıp rahatsız etmemek için ayak-

aktan sonra, ellerin ve ayakların
dın?

p verdi:
k için karıcığım...

sesle: «Çıkمام Allah etmesin
te dersin?..

nlık
h kahvalt ettikten sonra elinde-
at süren okuma faslından sonra,

en karısı cevap verdi:
sabah daireye gitmiyor musun?
ap hayretle etrafına bakındı:
kendimi dairedeyim sanıyordum!
ocuk!

ız kalnuştı. Daha fazla dayana-
tık. Birdenbire ayak sesi duyul-
sevgilisinin küçük kardeşiydi.
varsa, hepsini ona verdi ve:
gördüğünü söyleme emi canım?

— Sonra içlerinden iki yirmibeş-
verdiniz, başkaları hep ikibuçuk

Hakeme gözlük!

Kafası şiş, yüzü yara, bere için-
de sedye ile stadyum doktorunun
odasına getirildikten biraz sonra,
kapının önündeki kalabalığın ara-
sından güçlükle sıyrılan bir kız
içeriye girdi. Elinde sıkı sıkı tut-
tuğu bir mahfazayı, sedyede ya-
tan hakeme uzattı:

— Babacığım, evde kaybetti-
ğin gözlüğünnü annem buldu, işte
getirdim!..

Kırmızı gül!

Çiçekçi, genç şairin yüzüne
baktı ve gülümseyerek:

— Demek dedi, ona hislerinizi
çiçekle ifade etmek istiyorsunuz.
Bu işi siz bana bırakın. Size üç
düzine kırmızı gül hazırlıyacağım.

Genç şair başını salladı:

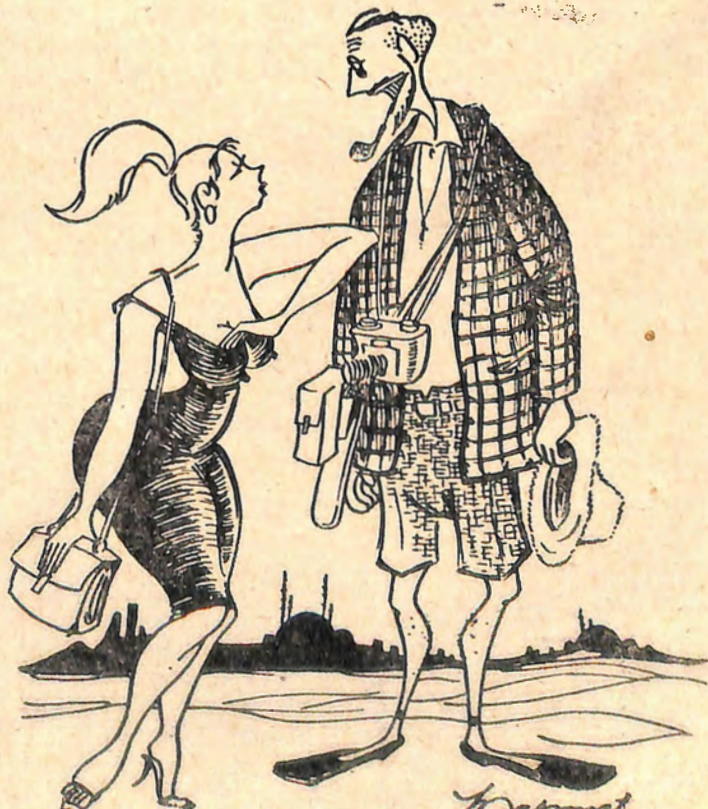
— Yarım düzine yapsanız da-
ha iyi olur. Ben çok konuşmaktan
hoşlanmam...

Beni unutma!

Durmuş Çingen, köy muhtarı
Memiş Ağanın, bir eşek satın al-
mak istediğini öğrenince sevindi.
Elindeki uyuz merkebinin satmak
için bu fırsatı kaçırmamaya ka-
rar verdi. Ertesi sabah Ağanın
yolunu kesti. Onu hürmetle selâm
ladıktan sonra:

— Memiş Ağa, dedi. Bir eşeğe
ihtiyacın olduğunu öğrendim, a-
man beni unutma..

- ★ Bazı insanların gözü, bazılarının ise kalbi kördür.
- ★ Namuslu adam kemiğin hatırı için kendini köpek yerine koymaz.
- ★ Kadını koklamasını bilersen gül olur; tutmasını bilmezsen de diken...
- ★ Devamlı olarak bitarafılık zayıflığın bir delilidir.
- ★ Sinesinin harareti içinde insan kalbinin hudutsuz yalnızlığını hissettim... (Yeni bir romandan)

— Ben tarlı şeyleri görmek istemiştım!..

GECE, açık havada, eğlenceli, bol ışıklı, sazlı sözlü bir gazinodayız. Müşteriler dumanlı bir mahmurluk içinde masalara abanmış ve masalar bira şişeleriyle dolu. Vakit, gece yarısına yakın.

O kalabalıkta her kafadan başka bir ses çıkıyor. Zemberekleri gevşemiş, parazitli, akortsuz sesler!.. Bazen de firenleri tutmaz olmuş birisi, rastgele kafalarda boş bira şişeleri patlatıyor. Vur!.. Kır. Derken bir kargaşalık ve sonra yine çalıp oynamaya devam... Tam mânasiyle vur patlasın çal oynasın gidiyoruz!..

Saz heyeti de coşmuş ha!..

Düm tek de düm tek

Gıy gıy da gıy gıy

Zım zım da zım zım..

Orta yerde bir nazenin:

— Yalaaaaa!.. Çekiyor.

Oh!.. Gel keyfim gel!.. Masamda tek başıma kaç şişe devirmişim, önümdeki meze tabakları harp meydanına dönmüş. Ben de kumandan!

Bir elim şakağımda düşünüyorum. Ama neler düşünüyorum, hiç bilmem. Aklım başımda değil ki... Adeta kafama hiç lüzum kalmadan, ellerimle, ayaklarım, bıyıklarım düşünüyorum!

Düm tek de düm tek

Gıy gıy da gıy gıy

Yalaaaaa!..

Ve bu cümbüşle birlikte, tâ kulağımın dibinde, sivrisinek vızıltısı gibi bir ses:

— Merhaba bey abicim, diyor.

Dönüp baktım, yabancı değil; bizim Salyangoz Caferin yeğeni. Biz Salyangozla kardeş gibiyizdir.

— Merhabalar delikanlı dedim, ne var ne çok bakalım...

— Hiç, ne olsun abi.

— Otursana.

— Yok, oturmıyayım.

Tepemde dikilmiş, yutkunuyor. Bir şeyler söyleyecek, belli...

— Hayrola, dedim.

— Senden bir hacetimiz var da.

YAZISIZ!

ALACAKLI...

— Söyle bakalım neymiş o hacet,

— Şey yani, bana bir ellilik borç toka etsene abi...

— Elli kuruş mu?

— Elli lira..

— Vay!..

— Çok lüzımdı be abi!..

Ayağıma vicdanıma koyup düşündüm; verirsın alamazsın, alırsın veremezsin... Nedir o, borç!..

Atlatmasyon tarafından bazı kelâmlar düşünmek istedim, göz göze geldik. İçim bir tuhaf oldu. Sanki onun yerinde ben varmışım gibi... Ya çocuk sahiden çok sıkışıkça dedim... İnsaniyet öldü mü be! Yap bir iyilik de at denize demişler. Zaten çocuğun sudan çıkmış balık gibi fiyakasız bir hali var!.. Kafam da dumanlı.

Gazinonun patronuna bir işaret çaktım, geldi. Bizim eski omuzdaşlarıdır. Yanında az çok gredomuz var.

— Bana bir ellilik versene sen, dedim.

Çıkarıp verdi.

Biz de alıp kılkuşruğa verdik. O da alıp gitti, karşı tarafta oturan tombalak bir adamcağıza devretti, tombalak da götürüp, sportmen yapılı çatık kaşlı bir gence devretti bizim elliliği... Bak bak olan işlere. Meğer esas borç arayan oymuş. Ama ben kızarım böyle dolambaçlı işlere. Vaziyet nasıl oldu yani, orta yerde ben enayi bir şey oldum. Hiç dururmuyum: hemen kalkıp gittim çatık kaşlı gencin masasına. Parayı ondan usturuyla alıvermeli dedim kendi kendime.

— Merhaba delikanlı.

— Merhabalar abicim.

— Bana bir ellilik versene.

— Ellilik mi, yok be abi.

— Ulan numara yapma, nah şu gözlerimle gördüm. Ellilik sende.

— Ama bana lüzım be abi!..

— Bana daha çok lüzım. Hem senden haraç isteyen yok lan. Borç diye ver borç...

Neyse, kopardık bizim elliliği. Gidip masama oturdum. Patrona bir işaret daha çaktım, geldi yanıma. Verdim elliliği sahibine geri sin geri, mesele tamam!

Düm tek de düm tek

Gıy gıy da gıy gıy

Yalaaaaa!..

Çatık kaşlı genç yerinde durdu duramadı, bana seslendi:

— Abi versene demince ben den borç aldığın elli lirayı.

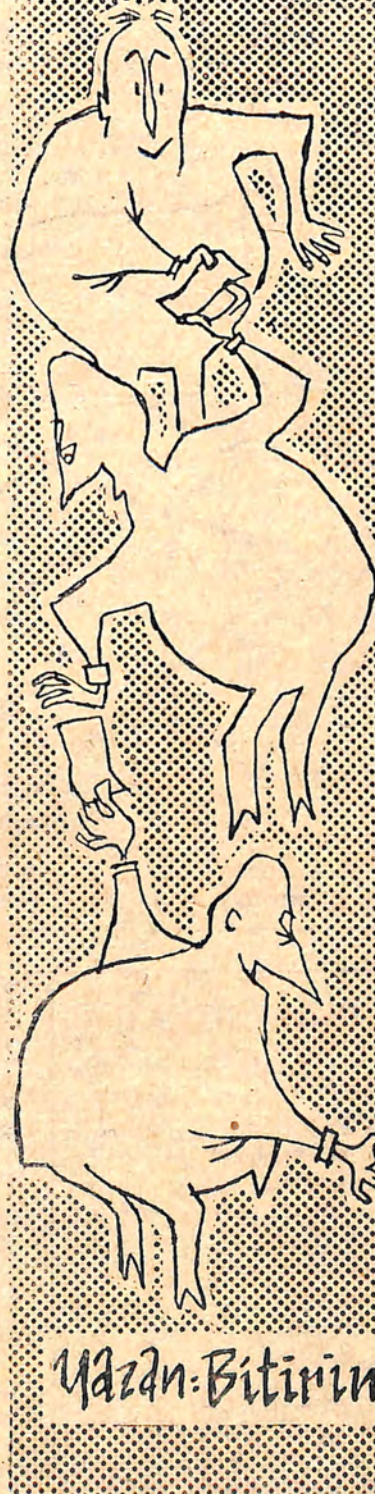
Ya öyle mi. Ben de hemen sağ tarafımdaki kılkuşruğa döndüm:

— Demince benden aldığın elliliği geri ver bakalım.

O da sağındaki tombalağa döndü:

— Ver şu elliliği geri!..

Tombalak da çatık kaşlıya:

Yazın Bitirim

— Elliliği ver, dedi.

Çatık kaşlı genç bana tekrar seslendi:

— Abi ver şu elliliği be, bak istiyorlar!..

Hoppala!.. Hiç böyle şey duyulmuş mudur! Ortada fol yok yumurta yok, ama herkes birbirinden alacaklı. Resmen, kanunen, ilmen bu böyle!..

Adeta kuklalara döndük. Başımı sağa döndürüp, kılkuşruğa bir sesleniyorum:

— Elliliği ver!..

Sesim derhal başlıyor masadan masaya atlamaya:

— Elliliği ver!

— Elliliği ver!

— Elliliği ver!

Ve dönüp bana geliyor. Ondan sonra haydi bir daha!..

Birbirlerinin kuyruklarını ısırp çember olan dört kedi yavrusu gibiyiz:

— Ulan aldın mı benden demincek bir elli lira?

— Aldım.

— E geri versene eşşoğlu!..

Bu lafları hiç durmadan birbirimize tekrar ediyoruz. Sıra ile tesbih çeken deli dervişlere döndük!..

Derken meseleyle halk da alakalandı. Baktılar ki hepimiz de haklıyız. Dört parti olup dövüşmeye kalkıştık. Havada bira şişeleri filan uçtu!..

Bizim ellilik, dönme dolabı hâlâ hiç durmadan dönüyor!..

Medeeeeeeet!..

Nihayet gazinonun patronu bir düğmeyip çevirip ampulleri söndürdü. Artık paydos. Vakit gece yarısı olmuş. Boğazım kuru, nefes nefeseyim. Ötekiler ne haldeler bilemem. Ahali yavaş yavaş boşalıyor. Bir kıyıda yanık duran küçük bir ampul, ortalığı hafifçe aydınlatmakta. Ben sandalyeme turşu gibi yaslanmışım. Göz kapaklarım ağır. Başım geriye kaykık. Tepemde karanlık duran ampullere bakıyorum. Ah! Borçlu dan şu elliliği alabilseydim, yarın neler yapardım! Fakat ötekiler de kendi kendilerine öyle diyorlar!..

Gülmeğe başladım. Vay kera talar dedim... Biz belki de bütün bir ömür boyunca, birbirimize hep böylece sesleniyoruz!.. Sonra bütün borçlarımız, alacaklarımız, dö-

nüp dolaşıp yine bize, tâ içimizde bir yere geliyor...

Ahalinin ayak patırtılarını, devrilen masaları, boş şişe seslerini filan dinliyorum. Ampuller sönmük, ama gökyüzünün ışıkları nokta nokta, pırıl pırıl. Onlar sönmemiş.

Sahnedeki saz takımı, alaca karanlıkta, coşkunluk içinde, ahalinin arkasından, selâm şarkılarını söylüyor:

Düm tek de düm tek

Yalaaaaa!..

Ben de yerimden doğruldum. İçimden tekrar gülmek geldi. Herride seke seke kaçan kılkuşruğun arkasından seslendim:

— Elliliği versene elliliği!..

Ve arka tarafımdan karanlıkta bir ses cevap verdi:

— Elliliği versene elliliği!..

kökt eül

Cemaat toplanmış!

Bir gün Hoca, bir köye gidecek olur. O akşam mahallede davet mi varmış, ziyafet mi; yakaasına yapışır:

«Aman Hocam, kambersiz düğün olur mu? Köy kaçmıyor ya, bir gün sonraya kalsın!» derler. Derler ama, nedense Hoca: «Gideceğim de gideceğim!» diye ayak direr. Bakarlara ki olacak gibi değil:

«Gidersen Hoca, bil ki öldüğün gündür!» diye şöyle bir gözdedeği verirler ama, inat edip de gene niyetinden dönme-yince, karga tulumba edip, tabutluğa kadar götürürler Hocayı. Tam o sırada, bir Allahlık adam daha köyün yolunu tutmaz mı? Mahalleli onun da yolunu keser:

«Bire oğul, köye gidecek gün mü buldun? Hoca efendi, sizlere ö-

AĞAÇLARI SEYİNİZ

1

2

3

orhan Fenez

YAZISIZ..

Ne olur ne olmaz

İstanbul, artistlerin a-kımına uğradı. David Niven burada, Marie Blanchard burada, Jacqueline François burada.

Tahmin ediyoruz ki, daha esası kalmak üzere yakında Brigitte Bardot da memleketimize gelecektir.

Gazeteleri görmediniz mi, orasını burasını si-gorta ettirilmemiş. Çetin ALTAN «Akşam»

Brüksel'de

İki arkadaş Brüksel sergisinden bahsediyor-lar.

— Gitmek isterim ama, çok pahalıymış!

— Ne münasebet! Her şey öyle iyi ayarlanmış ki! Trenden iner inmez, lüks arabalı bir adam seni karşılıyor. Ziyafetler çekiyor, sergiyi dolaş-tırıyor. Gece sinemaya, sonra da büyük bir otele götürüyor. Hepsini de be-dava!

— Alay ediyorsun!

— Ne alay canım!

Gerçek.

— Yutturmuşlar sana!

— Eminim diyorum!

— Nasıl emin olabilirsin? Senin başına geldi mi böyle bir şey?

— Benim başıma gel-medil ama, daha geçen hafta karımın başına geldi!

«Dunya»

Denizler hâkimiyeti

Bir Venedik Sefiri eski Osmanlı padişahla-rından birine memleke-tinin âdet ve merasimle-rinden bahsediyormuş:

— Bizde bir âdet var-dır, demiş, her sene ha-zırının birinci günü bir muhteşem deniz alayı tertip edilir. Reisi hükû-met muhteşem bir kal-yona biner. Papaz bir dua okur. Sonra reisi hü-kûmet parmağındaki yül-züğü denize atar.

Padışah sormuş:

— Bunun sizce bir mânası olmak gerekir.

Sefir, bir iki kere yut kunduktan sonra cevap vermiş:

— Evet, reisi hükû-met yüzüğünü atmak-la bütün denizlerle nişan merasimi yapmış olur.

Padışah güllere-cek verir:

— Venedik'e gittiğin-de efendine tarafı şaha-nemden söyle. Madem ki o denizlerle nişan me-rasimi icra ediyor, ben de inşallah bir gün onun zıfıf merasimini icra e-derim.

(Eski Türk mizahından)

Sarhoş değilim ..

Trafik suçlusu, hâki-me dedi ki:

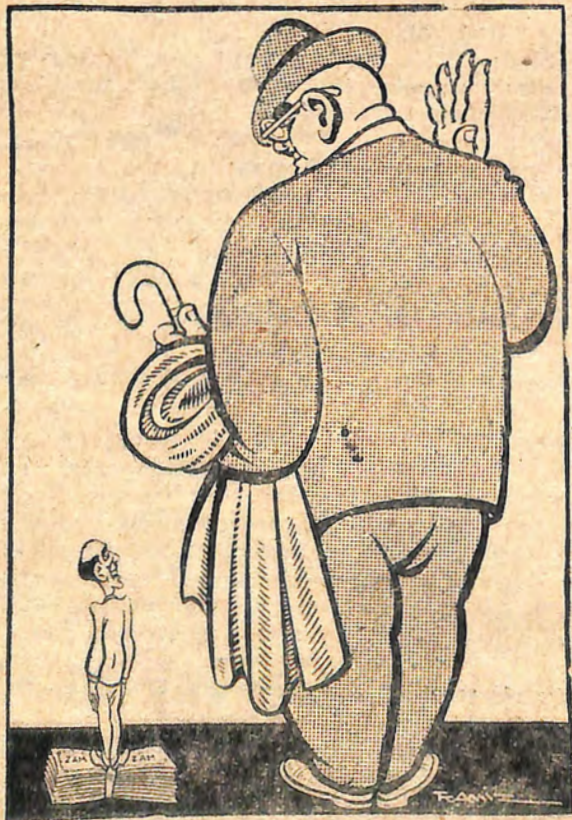
«— Hâkim bey, ben sarhoş değildim. Sadece biraz neşelenmiştim, o kadar.»

Hâkim ciddiyetle ce-vap verdi:

«— Öyle mi? Bakın bu durumu külliye de-ğiştirir. Şu halde biz de hapis cezasını onbeş gün den iki haftaya indire-lim!»

C. Cahit OEM

«Havadis»

Zengin — Eee, uzun etme bay memur, boyun boyu-ma yaklaştı artık!.

— Sene: 1946 —

YAZISIZ!..

FRANSIZ HİKAYESİ :

HOLLYWOOD, Paris'e uzaktır ama, zamanımızda mikrofilm tekniği hayli ilerlediği için, mesafe mefhumu ortadan kalkmış bulunuyor: orada olup bitenleri lâhzada burada duyabiliyor, hattâ, görebiliyoruz... İşte aşağıda anlatacağım olay da, Cannes film festivalinde değil, ama Hollywood'un göbeğinde cereyan etmiş, ederken de tarafımızdan dikkat ve hassasiyetle, hattâ inan olsun, Cezayir meslesi gibi tatsız politika oyunlarına nazaran çok daha fazla incelikle takip olun muştur...

Bilirsiniz, hattâ (Bursa'daki sağır Sultan bile duymuştur) ki, atom bombasından daha tehlikeli ilki Amerikan bombası daha vardır: Marilyn Monroe ve Jane Mansfield... İkisi de sarışın bomba olmak dolayısıyla birbirlerinin ezeli rakibidir. Marilyn, Arthur Miller'le evleneli, meydanı rakibesi Mansfield'e âdeta istiyerek terketmiş gibi görünüyordu. Ama, evlenmekte Mansfield de Mickey Hargitay'ı seçince, iş değişti. Hargitay, erkek güzellik kralıydı. Miller ise aksine... İşte bunun içindir ki, şirin Monroe, yeniden sinemaya dönmeğe ve saltanatını bu alanda kurmağa karar verdi...

Film prodüktörleri cins av köpeklerine benzer: hemen koku alırlar. Marilyn'in niyetini daha kendisinden önce keşfeden prodüktör X... diyelim adına, onu büyük bir ne-

zakette davet etti. Olayın geçtiği saatte, Monroe, Bay X'in odasına bütün şuhluğu ile girmiş bulunuyordu. Bay X:

— Ah, sevgili ilâhe, dedi, buraya tenezzül etmekle beni mesut ettiniz...

Marilyn, dünyanın en tatlı sesiyle, hülyalı gözlerini prodüktöre dikerek, ama onu delip geçiyor ve ufuklara bakıyormuş gibi dalğın, görmeden ve farketmeden bakarak (hani son filmde olduğu gibi):

— Sizi nasıl kırabilirdim? cevabını verdi.

Kendini, bir erkeğin kollarına bırakıyormuşçasına edâh, rahat koltuğa bıraktı... Prodüktör, bütün Amerikalı iş adamları gibi, cepheden taarruza geçti:

— Rol çok güzel... (amma da keskin konuşuyordu yani!) son söz iki yüz bin dolar...

Marilyn, gözlerini iri iri açtı:

— Güzel olmasa da bana vız gelir şekerim... Ben onu güzelleştirmesini bilirim nasıl olsa... Benim, sanatım, mesleğim rolümü güzelleştirmek. Sen asıl paradan haber ver... İki yüz elli binden aşağı kurtarmaz...

Prodüktör X. aşağıdan aldı:

— Hayatım, ne olursun, 220 bine fit ol...

— 250...

— Havdi 230 olsun. Yanında da Marlon Brando oynayacak!

— Brando bana vız gelir, 250. Bunun üzerine prodüktör, ağızındaki nuroyu çiğniyerek yerinden kımlıdadı:

— O halde, dedi, kusura bakma güzelim, bu rolü Mansfield'e vereceğim...

Marilyn, bunu beklemiyordu. Birdenbire yüzü nefretle buruştu:

— Ne? diye haykırdı. Sesi, tıpkı fare görmüş bir küçük hanım gibi çığlık halinde çıkmıştı... Ne? Bana bunu da mı yapacaktınız?

Prodüktör, şirin güzelin tam da can damarına bastığını sezmişti:

— Ne yapayım? diye özür dilledi. O, 175 bin dolara razı...

— Siz, haydudun birisiniz... 175 bini ben de kabul ediyorum...

— Jayne'in kalabalık bir seyircisi, meraklısı, hastası var, malum ya...

— Öyle olsun. O halde 150 bin verin.

— Sonra, ondaki memeler... Bilirsiniz herhalde memelerini...

— Anladık. 100 bine razıyım. Tamam mı? Artık bundan bahsetmiyelim.

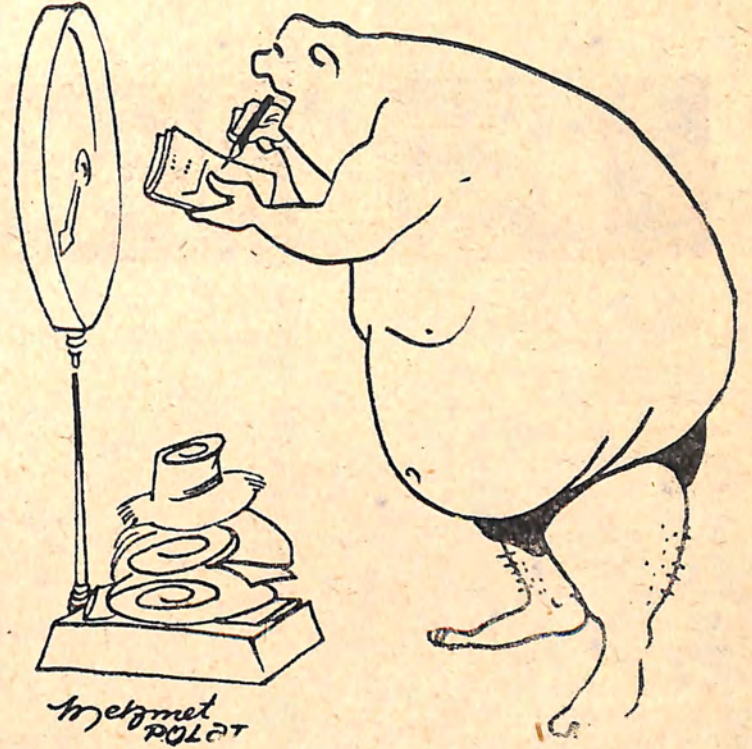
— Jayne'in kalçalarını unutmamalıyız ama...

Marilyn, birdenbire yerinden fırladı. Sert sert:

— Bana bakın, dedi, filmi hiç para almadan çevireceğim. Ama, Allah rızası için bana artık o kısırdan bahsetmeyin...

— Çok teşekkür ederim Miss Monroe... Allahaismarladık...

Lâkin prodüktör X. in bu veda merasimi boşuna oldu. Çünkü tam

YAZISIZ...

o sırada kapı bir kasırgayla ardına kadar açıldı. Ve içeri... kim girdi dersiniz? Meşhur öteki bomba, Jayne Mansfield'in kendisi!.. Prodüktör de Marilyn de şaşırıp kalmışlardı. Mansfield gürlüyordu:

— Alçak, namussuz herif... Bana vaadettiğin rolü şu, şu, şu sünepeye vermişsin ha? Doğru mu bu?

Prodüktör kekeliyordu:

— Dur şekerim, acele hüküm verme... Daha ona vermedim rolü...

Bu sefer, bu sözleri duyan Marilyn çığlığı bastı:

— Rezil!.. Hayâsız adam! Daha şimdi anlaşıyorduk ya?

Ve arkasından, okşamaya pek benzemeyen bir tokat, prodüktörün yüzünde şakladı. Bay X., memnuniyetinden ağzı kulaklarına vara vara konuşmaya çalıştı:

— Rica ederim, ikizin de aklınızı başınıza toplayın. Yaygaraya ne lüzum var? Bu meseleyi sessizce de halledebiliriz. İktizân de büyük sanatkar olduğunuza inanıyoruz. Filmi hanginizin çevireceğine gelin de el birliğiyle karar verelim.

Soğukkanlılık, daima etrafa tesir eden bir meziyettir. Bir prodüktör ise, parayla ovunan her insan gibi, gavet soğukkanlıdır. Netekim, Bay X.'in bu hali her iki bombaya da tesir etti. Oldukları yere, vâni önlerinde durdukları koltuklara oturuverdiler. Önce Jayne konuştı:

— Peki. Ben kim olursa olsun, birivle mukavese edilmekten çekinmem. Rol nedir, evvelâ onu anlayalım

— Masum bir genç kadın...

Marilyn de, Mansfield de aynı anda atıldılar:

— Tam bana göre... Benim ihtisasım budur zaten...

— Çok körpe, çok tecrübesiz,

çok masum bir kadın... Âdeta mubarek, râhibe gibi bir şey... Kıscası gayet beylik bir rol...

Marilyn hemen elbisesinin yaka düğmesini çözerek göğsünü ortaya koydu:

— Ben klâsik rollerden korkmam. Çünkü ölçülerim tamamiyle klâsiktir. Bakın!

Prodüktör, bu şahane manzara karşısında boğazı kuruyarak kekeleye başladı:

— Evet... gerçekten de öyle görünüyor...

Jayne alayla hemen elbisesini omuzlarından tutan düğmeleri açtı:

— Ayol, siz hiç klâsik güzellik görmemişsiniz... Bir de şu halime bakın...

Prodüktör çok güç bir durumda kalmıştı.

— Vallahi ne diyeceğimi bilemiyorum, diye devam etti. Marilyn sıkıştıyordu:

— Haydi, karar verin artık... O mu, ben mi?

Prodüktör:

— En iyisi dedi, size gerçeği söylemek. Eserde bir sahne var ki, hanginiz daha iyi oynarsanız rolü o alır. Senaryonun ortalarına doğru... Tam o masum kadın, artık masum olmaktan çıkar, işte o sahne, ki seyircide devamlı bir heyecan uyandırması lâzımdır. Hanginizin bu sürekli heyecanı uyandırabilirse, rolü o alacaktır.

Bay X. daha sözünü bitirmemişti ki, Marilyn de, Mansfield de, üzerlerinde ne varsa çıkarmağa, savunmağa başladılar. Her ikisinin de maksadı, prodüktörü devamlı bir heyecana sürüklemektir.

Sonunda kim kazandı, biliyor musunuz? Mansfield!

Çünkü, fermuarlı bir eteklik giymişti. Daha çabuk çıkarabilirdi...

A. N.

Balıkçı hikâyesi

Herkes birer hikâye anlatıyor ve bu arada bol bol övünüyor. Bir ara lâf balıkçılığa intikal etti. Anlatılan av hikâyelerinde yakalanan balıkların boyu büyüdü, büyüdü ve artık metrelerle ifade edilmeğe başlandı.

Sıra Teksaslı misafire gelmişti, o da balık avı hikâyesine başladı. Anlattı anlattı ve merakla beklenen ölçüyü söyledi:

— Yakaladığım balık, 50 santim kadardı.

Herkesin şaşkın bir şekilde baktığını görünce, gülerik ilâve etti:

— Tabii siz bilmezsiniz. Biz Teksasta balıkları gözlerinin birbirinden olan uzaklığı ile ölçeriz.

(Amerikan)

Pratik doktor!

Sarışın hastabakıcı endişeli bir tavırla doktorun yanına yaklaştı ve kösedeki kar-yolada yatan hastayı işaret ederek sordu:

— Doktor bey, ne zaman nabzını saysam vuruşlar gittikçe hızlanıyor, hızlanıyor. Ne yapsam acaba?

Doktor has abakıcıyı şöyle bir süzüp cevap verdi:

— Yakanızın düğmelerini ilikleyin!..

(İngiliz)

Kumarbaz köpek!

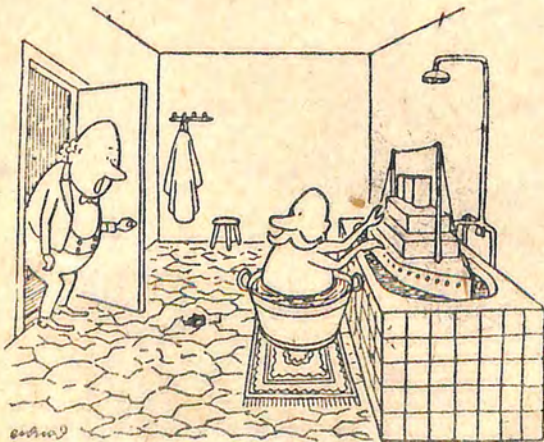
Üç adam ve bir köpek oturmuşlar poker oynuyorlardı. Köpek kâğıtları aynen adamlar gibi elleriyle tutuyor, blöfler filân çekiyor, dehşetli oyun oynuyordu... Bu sırada salona bir müşteri, girdi ve insan gibi poker oynayan köpeği görünce, hayretinden ağzı bir karışık açıldı:

— Aman Yarabbi, dedi, köpeğin iskan-bil oynadığını ilk defa görüyorum. Ne fevkalâde şey...

Bu lâf üzerine köpek başını çevirdi ve:

— Neresi fevkalâde bunun, diye havladı, daha bir el bile alamadım.

(Fransız)

— Sayın amiral, telefonda bekliyorlar!..

(Fransız)

Bu gece kocamın genç, güzel, zengin bir arkadaşına davetliyiz. Sen de gelsene.. Kocama arkadaşlık edersin!..

(İsviçre)

— Babacığım, beyaz çizgili kravatını boşuna arama, Onu ben kendime mayo yaptım!..

(İspanyol)

İnsafî dilenci!

Köşe başında durur, dilencilirdi. Lokantacı Lynn Gilmore önünden geçerken de daima:

— Allah rızası için on sentlik efendim, derdi.

Lynn de her gün ona bir on sent vermeği âdet edinmişti. Bir gün gene dilencinin önünden geçerken adam:

— Ne olur efendim, başınızın gözünüzün sadakası, bir 70 sentlik.. deyince, şaşırdı:

— Neye bugün on değil de yetmiş sent istiyorsun?

Dilenci cevap verdi:

— Tatile çıkıyorum beyim, bir hafta sizi rahatsız etmişim.

(Amerikan)

Erken uyanmaya çare!

Dükkancı, eski müşterisine:

— Sizi böyle erkenden kalkmış, alış veriş ederken görmek beni çok memnun etti Mrs Latterly, dedi. Galiba artık sabahları erken uyanmamak derdinden kurtulunuz.

— Evet Mr. Jason, Şimdi bir papağanım vardı...

— Papağan mı?!.. Lâkin ben size çalar saat tavsiye etmiştim..

— Evet, evet Mr. Jackson, Çalar saati donedim, İlk birkaç gün hakikaten işe yaradı. Erkenden uyanıyordum, fakat bir zaman sonra alıştım, saat ne kadar çalarsa çalsın, tesir etmiyordu. Bunun üzerine bir papağan satın aldım. Şimdi saati papağanın kafesine asıyorum. Çalınca papağan uyanıyor ve öyle bir küfretmeğe başlıyor ki, bütün ev halkı ayağa kalkıyor...

(İngiliz)

Ah bu sekreterler!..

Yeni sekreter, sabah saat on buçukta işine gelebildi. Onun paltosunu çıkarışını hayranlıkla seyreden patronu tatlı bir sesle:

— Bu sabah böyle erkenden geldiğinize çok memnun oldum Miss Jones, dedi. Size ufak bir iş vereceğim Mr. Zaharias'a telefona etmeniz lazım. Lütfen rehberden numarasını buluverin, biliyorsunuz Zaharias (Z) de..

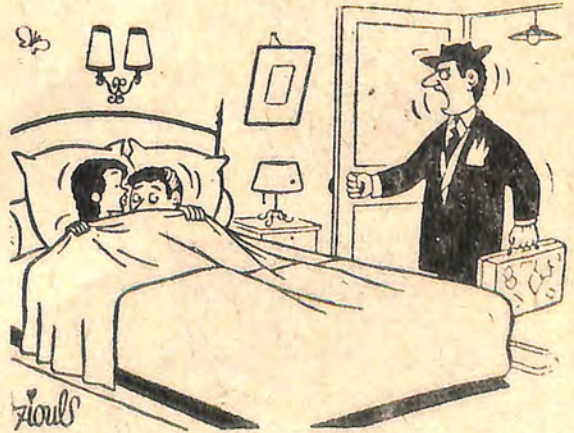
Aradan iki saat kadar bir zaman geçtikten sonra, patron sekreterinin omuzunu hafifçe okşıyarak:

— Miss Jones, dedi, ben hiç de sabırsız bir adam değilim. Fakat acaba şu Zaharias'ın numarası işi nasıl gidiyor.

Miss Jones gülmüşedi:

— Hiç fena gitmiyor efendim. D harfine kadar geldim bile..

(Amerikan)

— Yine mi sen? Karımın yalnız beni sevdiğini ve kimseye yüz vermediğini hâlâ öğrenemedin mi?..

(Yunan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 19 —

— E, ne olmuş ki?

— Haftaya kızını evlendiriyor-muş. Düğün hazırlığı yapıyorlar. Kız da bari bir şey olsa! Yerden bitme, bodur, helvacı kabağı gibi bir şey. Lâkin, ne yaparsın? Hacı Murtazanın kızı. Kastamonudan bir damat bulmuş, veriyor. Herifçi oğlu açmış kesenin ağzını... Sağ-muş, çömlekteki küflüleri... Boyu-na harcıyor. Soranlara: «Para de-diğin, insanın itibarını, şerefini, şanını, ele güne karşı artırmağa yaramadıktan sonra, ne yapayım ben onu?» diyor-muş. Halbuki, kaç parası olduğunu ben herkes-ten iyi bilirim. Malûm a, vergi kâ-tibiydim. Herifin varını yoğunu mezada çıkarsan, beş bin altın tu-tar, tutmaz. Öyle iken, bir nam için, harcıyor, işte! Aferin! Gön-lü kibarmış gene hiç değilse...

Satılmış, alâka ile dinliyordu. Fakat hiç ağız açmadı. İzzetî efendi de, bir sigara yakmış, hastaya

yaptığı şırınganın tesirini bekli-yen bir hekim gibi, kendi sözleri-nin, muhatabına iyice işlemesini bekliyordu.

Böylece, bir iki dakikalık inti-zarı müteakıp, gene söze devam etti:

— Bir gelin odası döşüyor; bir kırımızı kadife koltuk ve kanape talamı getirtmiş, bayıldım. Saray-dan çıkma bir şey olacak, herhal-de... Som yıldızlar içerisinde. Ay-nasıyle, konsolu ile... Görülecek şey. Yaptıran tabiat sahibi imiş, Allah için!..

Bir fâsıla daha verdi. Sigarasın-dan birkaç nefes daha çekti:

— Eh, ne de olsa, madem ki aşraf geçiniyor, yakışır. Artık evini böyle iyi döşedikten sonra, önümüzdeki ramazanda, her gece kaymakam bey, naip efendi, mal-müdürlü, tahrirat başkâtibi, can-darma kumandanı oradadır. Za-ten, söylenip duruyordu: «Muta-sarıf paşa devren gelecek olur-

da, başka yere kondurmam, illâ ki benim eve misafir edeceğim», di-ye. Nihayet dediğini yaptı. Aşkol-sun!

Gene sustu, Belli etmek iste-medem, Satılmışın çehresini tet-kik etti. Ufak bir ısmıraz sezme-ğe çalıştı. Odacı eskisi gibi dalgın dı. Zihninde bir şeyler düşünö-yordu.

İzzetî efendi, bir hamle daha etti:

— Yani damat da uğurlu imiş galiba!.. Söz kesilir kesilmez, Ha-cı Murtazaya gümüş iftihar ma-dalyası verildi. Böyle, işini bilen, itibarını, haysiyetini kollayan a-dama kurban olayım! Ne buyuru-lur, velinimetim?

Satılmış, birden cevap vermedi. Beş on saniyelik bir aradan sonra:

— Ülen, İzzet! dedi; yarın Ustanbula vapur var mı?

Vergi kâtibinin gözleri parladı:

— Yarın nedir ki? Pazartesi, salı günü var. Tantavizadelerin

Sağdıç vapuru — Kalkıyor. Niçin sordun, keremkârım? Mektup fa-lan mı göndereceğin?

— Yoh! seni göndereceğim...

— Emrin başım üzerine, velini-metim. Ne yapacağım İstanbul'da?

— Bağa, o Hacı Murtazanın dö-şemesinden daha zorlu döşeme a-lacağın.

— İrade senin, efendicliğim.

— Parayı, neyi düşünme heç! Gaç lira olursa ossunğ!.. Sağa pe-şin, yüz altın virem, olu mu?

— Olur, efendicliğim. Ben idare etmeğe çalışırım.

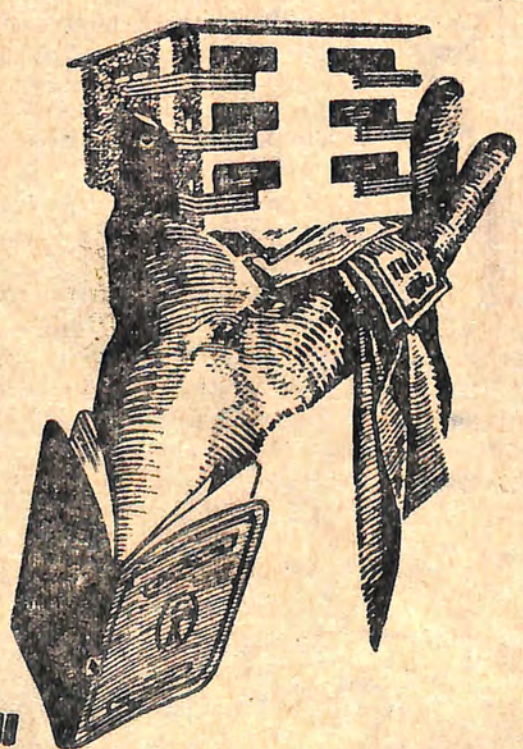
— Var, hemen get, yol teskireni, bilâdigi, neyini çıkart.

— Salıya hazırım, merak etme, nuru çeşmim!

★

İzzetî efendi, İstanbul'a adımını atar atmaz, soluğu doğruca, Be-yazittaki koltukçular çarşısında aldı.

(Devamı var)

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MƏSKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİVELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fillen idare eden :
NEHAR TUBLEK ★ Hazırlayan: Selâmi M. YURDATAP ★
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

bize göre

Tıpkı edebiyat gibi, tıpkı res'm gibi, tıpkı heybel v emüzik gibi, karikatür de, dünden bugüne, bugünden yarına, kuşaklar değıştikçe değışiyor: Çizgi değışiyor, nükte değışiyor, zevk değışiyor.

Bu sahife, karikatür anlayışında birleşenlerin sahifesi olacak. İddialarını eser olarak, her hafta ortaya koyacaklar.

Otuz beş yıllık en eski mizah mektebi olan AKBABA, bu sahifeyi genç sanatçılara vermekle yeni bir hizmet daha yaptığına inanıyor.

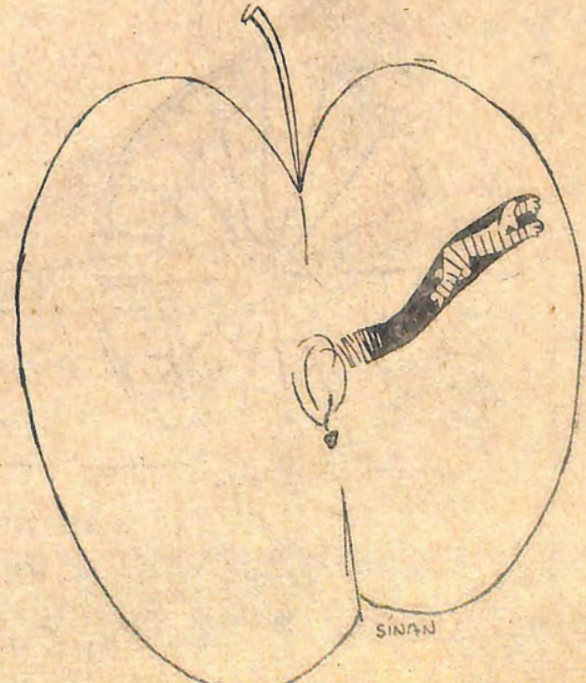
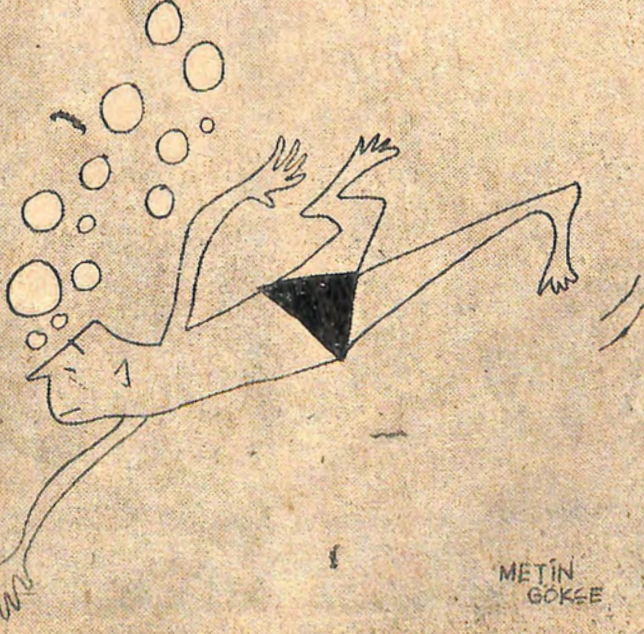
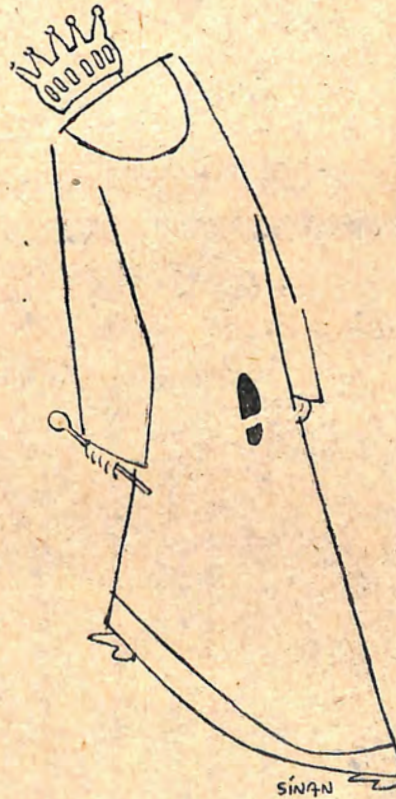
«Bize göre» de çizgilerini konuşuracak arkadaşlarımıza, AKBABA başarılar diler.

①

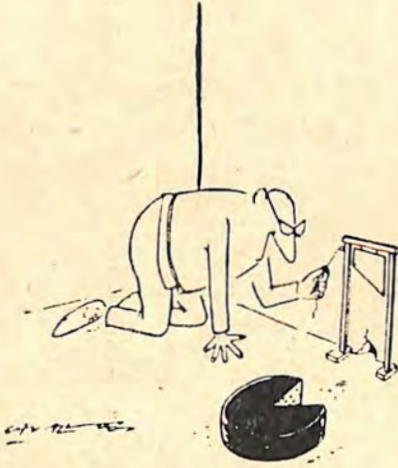

②

DÜNYA

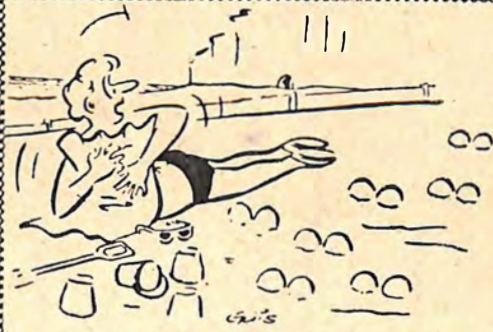
Karikatürleri

YAZISIZ

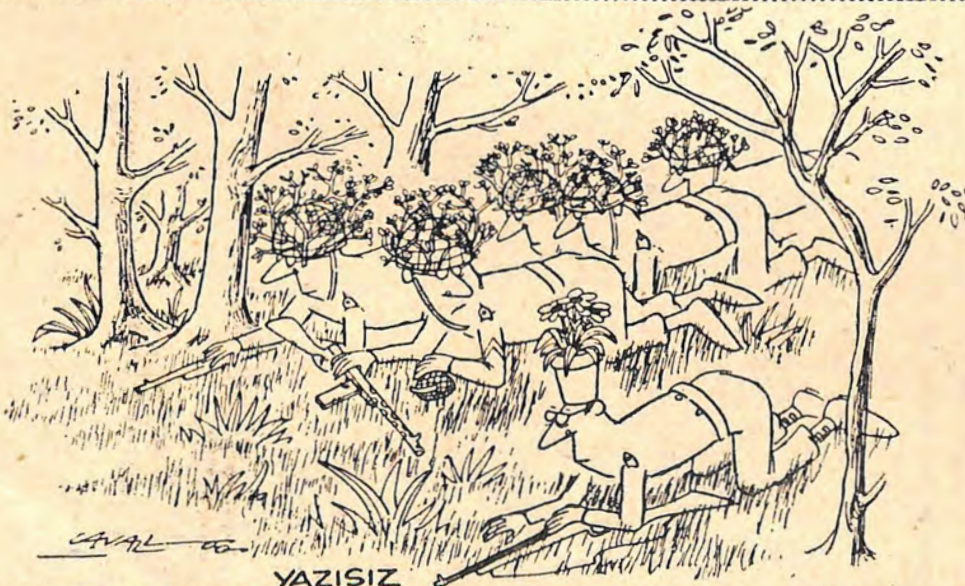
-PEKİ BU PARA İLE NE YAPACAKSIN ?...

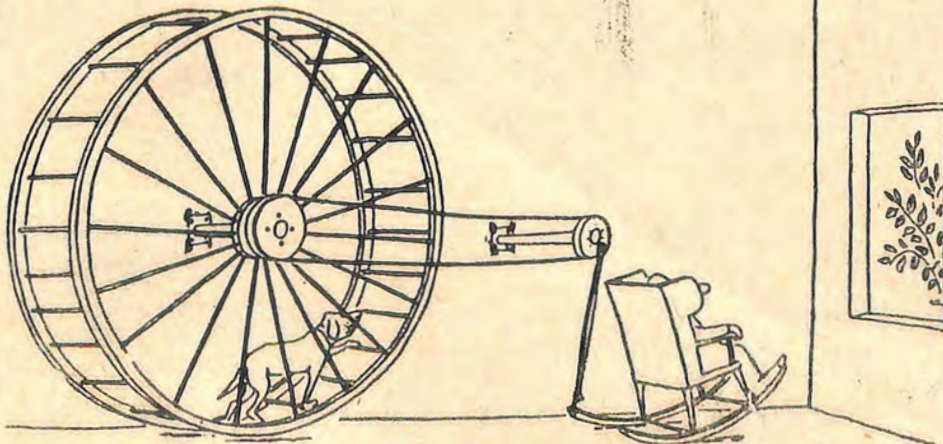
-GEL BAKAYIM BURAYA YUMURCAK !...

YAZISIZ için

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

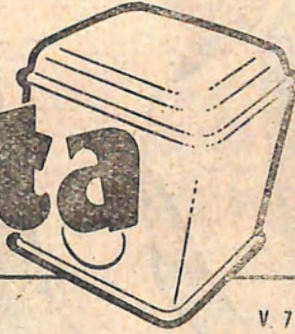
Leziz bir yemek tadı ve kokusu nefis bir yağ ile hazırlanmalı ve kat'iyyen ağır olmamalıdır.

Bu, fevkalâde sâf bir nebati mamûl olan VITA'yı kullandığınız zaman, mümkündür. VITA'nın bir hususiyeti de: hafiftir ve kolay hazmedilir.

Fevkalâde besleyici ve kalitesi hep aynı olan VITA hakikaten evinizin dostudur.

En iyinin iyisi yoktur.

Vita

V. 72

**Denizcilik
Bankası**

**1958
YILINDA
Suadiye'de
Apartman Katları
VE
1160 kişiye
para ikramiyesi**

**AYRICA
BEDAVA OLARAK
iç ve Dış
Seyahatler
YALOVA'DA
Bir Hafta İstirahat**

**T. C.
ZİRAAT BANKASI**

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ır .

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8
Belediye - İstanbul
Telefon : 22 18 11

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira

İ L Â N :
Arka Kapak içi
Sütün santimi (6) lira
Metin arası (8) lira

AKBABA

Anne: — Aman kızım pek derinlere gitme, unutma ki şimdiki insanlar deniz altında da avlanıyorlar.

İtalyan —